

έπιλογή - έπιμέλεια π. Γεώργιος Ί.  
Θεοδωρίδης

**ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΟΡΤΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΠΙΠΤΟΥΝ  
ΜΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΕΙΠΕΤΑΙ Η ΣΕΙΡΑ  
ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ (1-9, 14-9, 26-9/8-5,  
18-10, 16-11, 21-11, 30-11, 25-12, 1-1, 6-1,  
7-1, 2-2, 25-3, 24-6, 29-6, 30-6, 6-8, 15-8,  
29-8)**

**ΚΑΛΥΜΝΟΣ 2020**

**1-9, Ἀρχή της Ινδίκτου (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ)(βλέπε κήρυγμα για Μεσσία ιγ'Ματθαίου)**

**+14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ**

**«ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΣΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕΝ ΔΕΣΠΟΤΑ»**

Η Παγκόσμια Ὑψωση του Τιμίου Σταυρού αποτελεί έναν σπουδαίο εορτολογικό σταθμό του εκκλησιαστικού έτους. Στις 14 Σεπτεμβρίου σύμπασα η Ορθοδοξία τιμά τον Σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος χαρακτηρίζεται ως το «καύχημά» Της και η «δόξα» Της. Πηγές της εκκλησιαστικής μας ιστορίας αναφέρουν ότι η εορτή της Παγκόσμιας Ὑψωσης είχε καθιερωθεί από τα αρχαία χρόνια, ίσως μάλιστα να είχε καθιερωθεί και από αυτόν τον Μέγα Κωνσταντίνο, κατά προτροπή προφανώς της μητέρας του αγίας Ελένης, αμέσως μετά την εύρεση του Τιμίου Ξύλου στα Ιεροσόλυμα, γύρω στο 330 μ.Χ.

Η τιμή προς τον Τίμιο Σταυρό ανάγεται στους αποστολικούς χρόνους. Οι επιστολές του αποστόλου Παύλου είναι γεμάτες από χωρία με τα οποία ο μέγας απόστολος εξαίρει τον ρόλο του Σταυρού στην διαδικασία της σωτηρίας του κόσμου. Πρώτος ο Παύλος ομίλησε για την

καύχηση του Σταυρού του Χριστού. Οι αποστολικοί Πατέρες ομιλούν και αυτοί με σεβασμό και τιμή προς το ιερό σύμβολο, μέσω του οποίου έγινε η καταλλαγή με το Θεό και επιτεύχθηκε η σωτηρία με την απολυτρωτική θυσία του Χριστού.

Οι κατακόμβες είναι γεμάτες από χαραγμένους σταυρούς. Οι διωκόμενοι χριστιανοί από τους φανατικούς ειδωλολάτρες θεωρούσαν τους εαυτούς τους τύπους του αδίκως παθόντος Κυρίου Ιησού Χριστού. Πίστευαν ότι εξαιτίας της πίστεώς τους στο Χριστό έφεραν και αυτοί το δικό τους σταυρό, γι' αυτό το ιερό αυτό σύμβολο ήταν τόσο αγαπητό σε αυτούς. Αυτό τους εμψύχωνε και τους έδινε τη δύναμη του μαρτυρίου.

Η δύναμη του Τιμίου Σταυρού φάνηκε στο θαυμαστό όραμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, στα 312, ενώ βάδιζε εναντίον του Μαξεντίου κοντά στη Ρώμη. Ο Κωνσταντίνος εξέφραζε την νέα εποχή, σε αντίθεση με τους συναυτοκράτορες του, οι οποίοι εξέφραζαν και προσπαθούσαν να συντηρήσουν τον παλιό κόσμο, που κατέρρεε ραγδαία. Ο μεγάλος αυτοκράτορας είδε στον ουρανό, ημέρα μεσημέρι, το σημείο του σταυρού, σχηματισμένο με αστέρια, και την επιγραφή «**EN TOYTW NIKA**», επίσης σχηματισμένη με αστέρια. Ήταν η 28<sup>η</sup>

Οκτωβρίου 312. Από εκείνη την ώρα έδωσε διαταγή το σημείο αυτό να γίνει το σύμβολο του στρατού του. Χαράχτηκε παντού, στις ασπίδες των στρατιωτών, στα κράνη, στα λάβαρα, και αλλού.

Ο εχθρός κατατροπώθηκε και ο Κωνσταντίνος έγινε μονοκράτωρ του απέραντου κράτους. Δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι η δύναμη του Σταυρού του είχε χαρίσει αυτή την περήφανη νίκη, γι' αυτό προσέγγισε τη νέα ανερχόμενη θρησκευτική πίστη των χριστιανών. Κατάλαβε ο μεγάλος και διορατικός εκείνος άνδρας ότι το μέλλον της ανθρωπότητας ανήκε στον Χριστιανισμό, όπως και έγινε. Έτσι έδωσε αμέσως διαταγή να σταματήσουν οι διωγμοί εναντίον των χριστιανών, καθώς και όλων όσων διώκονταν για τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Με το γνωστό «Διάταγμα των Μεδιολάνων» κατοχυρώθηκε η ανεξιθρησκία στο κράτος. Παράλληλα υιοθέτησε τις ευαγγελικές αρχές για να γίνουν η βάση του δικαίου και της νομοθεσίας του (κατάργηση δουλείας, κοινωνική πρόνοια, αργία Κυριακής, κλπ). Για να είναι δίκαιος με όλους τους υπηκόους παρέμεινε προστάτης και της εθνικής θρησκείας (Μέγας Αρχιερέυς).

Το 326 αναχώρησε για τους Αγίους Τόπους η ευσεβής χριστιανή μητέρα του αγία Ελένη. Με την γενναία επιχορήγηση του Κωνσταντίνου

άρχισε το κτίσιμο λαμπρών ναών επί των ιερών προσκυνημάτων. Επίκεντρο ήταν ο Πανάγιος Τάφος του Κυρίου. Στο σημείο εκείνο ο αυτοκράτορας Αδριανός είχε κτίσει το 135, κατά τη δεύτερη καταστροφή της Ιερουσαλήμ, ναό της Αφροδίτης. Πρώτη ενέργεια της αγίας Ελένης ήταν η ανεύρεση του Τιμίου Σταυρού, ο οποίος είχε ριχτεί από τους ρωμαίους σε παρακείμενη χωματερή. Σύμφωνα με την παράδοση οδηγήθηκε εκεί από ένα αρωματικό φυτό που φύτρωνε στο μέρος εκείνο, το γνωστό μας βασιλικό. Ύστερα από επίπονες ανασκαφές τελικά βρέθηκαν τρεις σταυροί, του Κυρίου και των δύο ληστών. Οι εκκλησιαστικοί ιστορικοί Φιλοστόργιος και Νικηφόρος αναφέρουν ότι ο Σταυρός του Κυρίου εντοπίσθηκε ύστερα από θαύμα, τοποθετήθηκε πάνω σε νεκρή γυναίκα και αυτή αναστήθηκε!

Η πιστή βασιλομήτωρ, με δάκρυα στα μάτια παρέδωσε τον Τίμιο Σταυρό στον Πατριάρχη Μακάριο, ο οποίος στις 14 Σεπτεμβρίου του έτους 335 τον ύψωσε στον φρικτό Γολγοθά και τον τοποθέτησε στον πανίερο και περικαλλή ναό της Αναστάσεως, τον οποίο είχε ανεγείρει η αγία πάνω από τον Πανάγιο Τάφο και ο οποίος σώζεται ως σήμερα. Το σημαντικό αυτό γεγονός σημάδεψε την ζωή της Εκκλησίας και γι' αυτό άρχισε να εορτάζεται ως λαμπρή ανάμνηση. Έτσι

καθιερώθηκε η μεγάλη εορτή της Παγκόσμιας Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού.

Όμως την αγία αυτή ημέρα εορτάζουμε και την δεύτερη ύψωση. Στα 613 οι Πέρσες κυρίεψαν την Παλαιστίνη, λεηλάτησαν και κατέστρεψαν τα ιερά προσκυνήματα και πήραν ως λάφυρο τον Τίμιο Σταυρό και τον μετέφεραν στη χώρα τους. Η παράδοση αναφέρει ότι άπειρα θαύματα γίνονταν εκεί. Οι πυρολάτρες Πέρσες θεώρησαν το Τίμιο Ξύλο μαγικό και γι' αυτό το φύλασσαν και το προσκυνούσαν, χωρίς να γνωρίζουν την πραγματική του φύση και ιδιότητα! Ο αυτοκράτορας Ηράκλειος μετά την νίκη του εναντίον των Περσών παρέλαβε τον Τίμιο Σταυρό και τον μετέφερε στην Ιερουσαλήμ. Ο Πατριάρχης Ζαχαρίας τον ύψωσε εκ νέου στο ναό της Αναστάσεως. Ήταν 14 Σεπτεμβρίου του 626.

...Ο Σταυρός του Κυρίου μας είναι το καύχημά μας, το νικηφόρο λάβαρο κατά του μεγαλύτερου εχθρού μας, του διαβόλου, το αήττητο όπλο κατά του πολυπρόσωπου κακού. Με ένα στόμα και με μια καρδιά ψάλλουμε τον υπέροχο παιάνα το τροπάριο της μεγάλης εορτής: «Σώσον Κύριε τον λαόν Σου και ευλόγησον την κληρονομίαν Σου...».

*[http://www.apostoliki-diakonia.gr/GR\\_MAIN/catehism/theologia\\_zoi/themata.asp?contents=selides\\_k](http://www.apostoliki-diakonia.gr/GR_MAIN/catehism/theologia_zoi/themata.asp?contents=selides_k)*

## **Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ (8 Μαΐου και 26 Σεπτεμβρίου. ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟ ΠΛΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ)**

Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης είναι ο υψιπέτης αετός της Θεολογίας. Έγραψε το θεολογικότερο των Ευαγγελίων. Η Εκκλησία του απένειμε την προσωνομία του Θεολόγου και στην αγιογραφία εικονίζεται με έναν αετό κοντά στο κεφάλι του. Είναι όμως και ο Ευαγγελιστής της αγάπης. Όχι μόνο γιατί αναφέρεται συνεχώς στην αγάπη, αλλά κυρίως γιατί την βίωνε και την εξέφραζε. Ήταν ο “μαθητής “όν ηγάπα ο Ιησούς”, αλλά και αυτός αγαπούσε πολύ τον Διδάσκαλό του. Τον ακολούθησε και στις πιο δύσκολες ώρες της επίγειας ζωής Του. Όταν οι άλλοι μαθητές ήσαν κρυμμένοι “διά τον φόβον των Ιουδαίων”, αυτός ήταν παρών στην σύλληψή Του, στην “δίκη” και στον Γολγοθά, όπου κάτω από τον Σταυρό του εμπιστεύθηκε ο Χριστός την μητέρα Του. Μαζί με τον αδελφό του Ιάκωβο και τον Πέτρο αποτελούσαν την τριάδα των μαθητών που έλαβε μαζί του ο Χριστός στην ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, στο όρος Θαβώρ, όπου

“μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών”, καθώς και στην Γεθσημανή, όπου προσευχήθηκε πριν από το πάθος Του.

Αγαπούσε και όλο τον κόσμο, γιατί όποιος αγαπά τον Θεό αγαπά και ό,τι Αυτός δημιούργησε και κυρίως τους συνανθρώπους του. Όλους ανεξαιρέτως, εχθρούς και φίλους χωρίς διακρίσεις. Με μια αγάπη αληθινή απαλλαγμένη από ιδιοτέλειες και συμφέροντα, που είναι γνωρίσματα ακαθάρτων και εμπαθών ανθρώπων. Οι άγιοι ως απαθείς και κεκαθαρμένοι, βιώνουν την αυθεντική αγάπη που αγκαλιάζει και τους εχθρούς. Στην νήσο Πάτμο όπου βρισκόταν εξόριστος, εξ αιτίας αυτής της αγάπης, αξιώθηκε να δη και να καταγράψει την Αποκάλυψη. Συνέγραψε, επίσης, και τρεις θαυμάσιες επιστολές.

Χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος με τον οποίο αρχίζει να αφηγείται τα της ζωής του Χριστού, στο Ευαγγέλιο που συνέγραψε. “Έν αρχή ήν ο Λόγος και ο Λόγος ήν προς τον Θεόν και Θεός ήν ο Λόγος· πάντα δι’ αυτού εγένετο και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ έν ό γεγονόςεν· ...Αρχίζει με την θεμελειώδη αλήθεια ότι ο Λόγος, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, είναι τέλειος Θεός και υπήρχε πάντοτε ενωμένος με τον Πατέρα. Δεν υπήρξε περίοδος που δεν υπήρχε. Γεννάται αιδίως από το Πατέρα και είναι άναρχος και



ατελεύτητος. Υπήρχε προ της δημιουργίας, αφού αυτός είναι ο δημιουργός του κόσμου, με την έννοιαν ότι όλα τα δημιουργήματα, ορατά και αόρατα, έγιναν δι' αυτού. Δηλαδή τα πάντα δημιούργησε ο Τριαδικός Θεός "ο Πατήρ δι' Υιού εν Πνεύματι Αγίω". Ο Υιός και Λόγος του Θεού είναι η ζωή και το φώς, που φωτίζει τους ανθρώπους, εννοείται τους δεκτικούς φωτισμού. Αυτούς που έχουν τις προϋποθέσεις να δούν αυτό το φώς, που δεν είναι κτιστό και αισθητό, αλλά άκτιστο. Ο Θεός είναι άκτιστος και επομένως και οι ενέργειές Του είναι άκτιστες. Και υπάρχει χάωδης διαφορά μεταξύ κτιστού και ακτίστου. Το κτιστό είναι πεπερασμένο, υπόκειται στην φθορά και στον θάνατο, δεν δύναται να αναγεννήση και να σώση, ενώ το άκτιστο, ο άγιος Τριαδικός Θεός, είναι άναρχος και ατελεύτητος, είναι το φως και η ζωή των ανθρώπων. Όσοι ζουν στο σκότος των παθών δεν μπορούν ούτε να αντιληφθούν την ύπαρξη αυτού του φωτός, που δεν μπορεί να το κατανικήση κανένα σκοτάδι αμαρτίας ή πλάνης ή αίρεσης. Αυτό το φώς, που είναι η δόξα του Χριστού, το είδε ο Ιωάννης στο όρος Θαβώρ, μαζί με τον Πέτρο και τον Ιάκωβο, "καθώς ηδύνατο". Μαρτυρεί και ομολογεί για αυτά που είδε, άκουσε, αισθάνθηκε, οσφράνθηκε και βίωσε σε όλη του την ύπαρξη, η οποία μεταμορφώθηκε. Γιατί στο Θαβώρ έχουμε μεταμόρφωση του

Χριστού αλλά και μεταμόρφωση των μαθητών. Μεταμορφώθηκαν τα αισθητά τους μάτια, για να μπορέσουν να δούν εκείνο το φώς. “Το φως εκείνο δεν ήταν αισθητό, ούτε οι ορώντες έβλεπαν με απλούς αισθητούς οφθαλμούς. Οι οφθαλμοί των μαθητών μετασκευάστηκαν με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Για την θέα του Φωτός εκείνου “τυφλοί εισιν οι κατά φύσιν ορώντες οφθαλμοί”. Γι’ αυτό και οι Μαθηταί “ενηλλάγησαν και ούτω την εναλλαγήν είδον”. Έχουμε λοιπόν μεταμόρφωση και των Μαθητών για να αξιωθούν να δούν την δόξα του Θεού στην ανθρώπινη φύση του Λόγου”

*(Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου, Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς ως αγορεύτης, β’ έκδ., σελ.345-346).*

Υπάρχουν και σήμερα άγιοι που έχουν εμπειρίες ανάλογες με εκείνες των αγίων Αποστόλων. Βιώνουν, δηλαδή, τα τρία στάδια της πνευματικής ζωής, ήτοι την κάθαρση της καρδιάς, τον φωτισμό του νού και την θεωρία του ακτίστου φωτός. Η Ορθόδοξη Εκκλησία διασώζει ανόθευτη την πίστη, όπως την παρέδωσαν ο Χριστός και οι Απόστολοι, καθώς και τον τρόπο θεραπείας της ψυχής από τα πάθη. Οι εμπαιθείς δεν μπορούν να αγαπούν αληθινά, γιατί ανακατεύουν την αγάπη με την ιδιοτέλεια και το συμφέρον. Και είναι γνωστό από την Ιστορία ότι τα μεγαλύτερα εγκλήματα στην ανθρωπότητα έχουν διαπραχθεί στο όνομα της αγάπης και του δικαίου. Η αυθεντική αγάπη έχει σχέση με την

ορθή πίστη και την εσωτερική καθαρότητα και δεν εκφράζεται “λόγω μηδέ τη γλώσση, αλλ’ εν έργω και αληθεία” (Α΄ Ιωάν. γ, 18).

Πρωτ. π. Γεωργίου Παπαβαρνάβα [http://www.parembasis.gr/1999/99\\_05\\_06.htm](http://www.parembasis.gr/1999/99_05_06.htm)

## **18 Οκτ. Ο Άγιος Ευαγγελιστής και Απόστολος Λουκάς (ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ)**

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς είναι ο πρώτος γιατρός του χριστιανικού κόσμου και το καύχημα των γιατρών όλων των αιώνων , διότι αυτός αξιώθηκε από το Θεό να γράψει, στο ιερό ευαγγέλιο του, για τη ζωή, τον θάνατο και την ανάσταση αυτού του ιδίου του Κυρίου και Θεού μας Ίησού Χριστού.

...Ο Άγιος Λουκάς καταγόταν από την Αντιόχεια της Συρίας και όπως φαίνεται ήταν ελληνικής καταγωγής, δηλαδή οι πρόγονοί του ήταν Έλληνες που είχαν εγκατασταθεί από χρόνια στην Συρία. Όπως ήταν φυσικό μέχρι την νεανική του ηλικία πίστευε στην ειδωλολατρική θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων, την οποία είχε διδαχθεί από τους γονείς του. Από μικρός ήταν πολύ έξυπνος και φιλομαθής. Αγαπούσε πολύ τα γράμματα και έμαθε εκτός από τα ελληνικά και άλλες δύο γλώσσες: τα εβραϊκά και τα συριακά. Στην περίφημη για την εποχή εκείνη Σχολή της Ταρσού εσπούδασε την εθνική παιδεία κατά τα Ελληνικά πρότυπα. Είχε επίσης μεγάλο ταλέντο

στην ζωγραφική. Ακόμα εσπούδασε την ιατρική επιστήμη που του άρεσε πολύ και έγινε ένας καλός γιατρός.

...Το κήρυγμα της αγάπης του Θεανθρώπου, οι γλυκείς λόγοι του Ναζωραίου, που άκουσε από τον Παύλο, και γενικά η φιλοσοφία της νέας Θρησκείας τον αιχμαλώτισαν. Έτσι γίνεται γρήγορα πιστός οπαδός του Χριστιανισμού, εγκαταλείποντας την πατρική του Θρησκεία και συγχρόνως γίνεται στενός ακόλουθος του κορυφαίου Αποστόλου. Και επειδή ο Άγιος Παύλος υπήρξε εκ φύσεως φιλάσθενος, ο Λουκάς σαν γιατρός που ήταν, προσέφερε σ' αυτόν τις ιατρικές του υπηρεσίες (Β' Κόρινθ. ιβ' 7).

...Αλλά ο Λουκάς ήταν ακόμα μαζί με τον Απόστολο Παύλο τόσο κατά την πρώτη φυλάκισή του, όσο και κατά την δεύτερη, που αυτός υπήρξε μόνος μαζί με τον Απόστολο. Μετά το μαρτυρικό θάνατο του Αποστόλου Παύλου στην Ρώμη κατά τον διωγμό του Νέρωνα το 64 μ.Χ. ο Άγιος Λουκάς αφού πρώτα του δόθηκε η ευκαιρία να συναντήσει τους αυτόπτες μάρτυρες και Απόστολους έρχεται στην Αχαΐα της Πελοποννήσου για να γράψει εκεί το περίφημο Ευαγγέλιό του. Τις πλούσιες και πολύτιμες εμπειρίες του τόσων χρόνων, από αυτά τα θαυμάσια και κοσμοσωτήρια που άκουσε και είδε

θέλει να τα καταγράψει λεπτομερώς για να διασωθούν και να μείνουν αναλλοίωτα εις τους αιώνες.

...Επίσης στο κείμενο των δύο υπέροχων βιβλίων του, γίνεται χρήση ιατρικών όρων και ιατρικών εκφράσεων, οι οποίες συνήθως βρίσκονται σε ιατρικούς συγγραφείς. Όλα αυτά δείχνουν ότι ο συγγραφέας αυτών των βιβλίων υπήρξε γιατρός. Και το Ευαγγέλιο του και τις Πράξεις των Αποστόλων ο Άγιος Λουκάς τα γράφει για χάρη κάποιου επίσημου προσώπου, του Θεόφιλου, τον όποιον ονομάζει "κράτιστον" και που ήταν τότε ηγεμόνας της Αχαΐας.

...Όμως ο Άγιος Λουκάς δεν υπήρξε μόνον ο Ευαγγελιστής, αλλά και ο σπουδαίος Απόστολος, γιατί δεν αρκέστηκε μόνο να γράψει το ιερό Ευαγγέλιο του, αλλά θέλησε και να το κηρύξει με την ζωντανή παρουσία του σε διάφορα σημεία της Ευρώπης. ...

Ο απέραντος θαυμασμός και σεβασμός του προς το πρόσωπο της Παναγίας, της αγνής κόρης της Ναζαρέτ που καταξιώθηκε από το Θεό να γίνει μητέρα του Θεανθρώπου Ιησού τον έκανε να φιλοτεχνήσει μερικές ωραίες εικόνες της Θεοτόκου που φέρει στις αγκάλες της το Θείο βρέφος. Η αγάπη του επίσης και ή αφοσίωση του προς τον αγαπητό του διδάσκαλο Παύλο, που αυτός ήταν ή αιτία να ασπασθεί τον χριστιανισμό

και για αρκετά χρόνια τον ακολούθησε στα περιπετειώδη ιεραποστολικά ταξίδια του και στο τέλος έφυγε από αυτήν την ζωή με μαρτυρικό θάνατο, τον έκαναν να τον ζωγραφίσει σε εικόνα μαζί με τον άλλο κορυφαίο επίσης, Απόστολο Πέτρο. Το ωραίο παράδειγμα του Αγίου Λουκά να απεικονίζει τις μορφές των Αγίων σε εικόνες, το μιμήθηκαν κατόπιν πολυάριθμοι χριστιανοί καλλιτέχνες δια μέσου των αιώνων και δημιούργησαν περίφημους καλλιτεχνικούς Θησαυρούς, μέχρι σήμερα. Έτσι ο Λουκάς υπήρξε ο πρώτος καλλιτέχνης ζωγράφος της Χριστιανικής Θρησκείας και μπορεί να θεωρηθεί ο ιδρυτής της χριστιανικής αυτής τέχνης. Ακόμα και σήμερα ύστερα από τόσους αιώνες σώζονται άγιες εικόνες του.

...Ενταφιάστηκε στην Θήβα της Βοιωτίας μέσα σε μια μαρμάρινη λάρνακα που σώζεται μέχρι σήμερα και στον ιερό τάφο του σύμφωνα με την παράδοση κάθε χρόνο την ημέρα της μνήμης του, στις 18 Οκτωβρίου, γινότανε πολύ σπουδαία θαύματα θεραπείας πολλών ασθενών από οφθαλμικές παθήσεις και με τα οποία ο Χριστός έδειξε στον κόσμο την αγιότητα του.

...Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Λουκά στις 18 Οκτωβρίου, την δε κατάθεση των τιμών

λειψάνων του στο Ναό των Αγίων Αποστόλων  
Κωνσταντινουπόλεως εορτάζει στις 20 Ιουνίου.

<http://www.imlemesou.org/index.php/2014-10-17-07-20-03/181-18-o>

## **16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ:ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ, (ΕΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΚΑΜΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ)**

**«ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣ ΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ ΑΥΤΩ  
«Ακολουθεί μοι»**

1.Στη ζωή ορισμένων ανθρώπων υπήρξαν στιγμές αποφασιστικές, μεγάλοι σταθμοί γι' αυτούς, αλλά και για την ιστορία της ανθρωπότητας. Τέτοια ήταν η στιγμή πού ο Κύριος στην αρχή του κοσμοσωτήριου έργου του, έφθασε στην Καπερναούμ, πλησίασε τον Ματθαίο και του απηύθυνε τις δυο υπέροχες λέξεις: «ακολουθεί μοι». Και τότε ο τελώνης «αναστάς ηκολούθησεν αυτώ» για νά γίνει μία μεγάλη μορφή τής Χριστιανοσύνης.

2.Δεν χρειάζεται νά τονίσουμε τί ήταν ο έως χθες τελώνης. Στην εποχή εκείνη τελώνης και αμαρτωλός είχαν καταντήσει νά σημαίνουν το ίδιο πράγμα.

Αλλά μόλις ο Κύριος καλεί τον Ματθαίο η ψυχή του φλογίζεται και κάνει μία πράξη αληθινού ηρωισμού. Χωρίς νά ζητήσει μία πίστωση χρόνου για νά σκεφθεί, χωρίς νά εκφράση δισταγμό ή την παραμικρή επιφύλαξη, χωρίς νά υπολογίσει

το προσοδοφόρο επάγγελμά του ή τα σχόλια ορισμένων συναδέλφων του, «καταλυτών άπαντα, αναστάς ηκολούθησεν αυτώ», σημειώνει ο ευαγγελιστής Λουκάς.

Και ας σημειωθεί ότι ή αυταπάρνηση του Ματθαίου, ήταν μεγαλύτερη των άλλων μαθητών, λέει ο ιερός Χρυσόστομος. Διότι, εκείνοι, όταν ήθελαν μπορούσαν νά επανέλθουν στα πλοία και στα δίχτυα, ενώ ο Ματθαίος δεν θα ήταν δεκτός πια στους κύκλους των τελωνών, επειδή οι θέσεις ήσαν ελάχιστες και άλλοι αμέσως έσπευδαν νά τις καταλάβουν.

Όλα αυτά θα πέρασαν από το μυαλό του και όμως τα εγκαταλείπει όλα, αφήνει την θέση του, τα πλούτη του, βάζει στο περιθώριο φίλους και κοινωνικές γνωριμίες, κόβει κάθε δεσμό με τις ως τότε συνήθειές του και τον τρόπο ζωής. για νά χαράξει νέα γραμμή. Είχε πράγματι μεγάλη θέληση για νά τα περιφρονήση όλα ο Ματθαίος και νά ακολουθήσει τον Χριστό.

Γίνεται από την πρώτη στιγμή ο θερμός και αφοσιωμένος μαθητής του. Τρία χρόνια παρακολουθεί τον θείο Διδάσκαλο, συμμετέχει στις στερήσεις και στους κόπους των συνεχών οδοιποριών, παρακολουθεί το θείο δράμα. Δέχεται την χάρη του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή και εργάζεται 15 χρόνια μεταξύ των Ιουδαίων. Κατόπιν μεταδίδει το μήνυμα του



Ευαγγελίου ως τα βάθη τής Αφρικής. Πολλοί αναφέρουν ότι τελείωσε τη ζωή του με μαρτυρικό θάνατο.

Το έργο του Ματθαίου δεν περιορίσθηκε στο προφορικό κήρυγμα. Συνέγραψε και το θεόπνευστο Ευαγγέλιό του, με το οποίο διδάσκει, φωτίζει, μορφώνει πνευματικά τούς ανθρώπους όλων των αιώνων.

Πράγματι πόσο μεγάλη ηθική επίδραση άσκησε και ασκεί ένας τέως τελώνης και κατόπιν Απόστολος και Ευαγγελιστής! Μακράν του Χριστού θα ήταν άγνωστος ο Ματθαίος και θα ήταν ίσως ένα αρνητικό στοιχείο στην κοινωνία. Όταν συνεδέθη όμως με τον Χριστό έγινε οικουμενικός Απόστολος και μεγάλη ηθική προσωπικότητας.

3. Άλλά και εμείς σήμερα έχουμε ήδη νιώσει τής θείας κλήσεως το κάλεσμα. Έχουμε, με διάφορους τρόπους, ακούσει την πρόσκληση: Ακολουθεί μοι! Και έχουμε ίσως πει ένα ναι.

Άλλά μέσα μας έχει η πίστη ανάψει μία τέτοια φωτιά, ώστε ν' αναπλάσει έναν νέο κόσμο; Έχουμε δεχθεί τις απαιτήσεις της ιερής μας κλήσεως; Έχουμε προβεί σε συγκινητικές ενέργειες και ηρωικά διαβήματα; Οι περισσότεροι δεν θα αφήσουν πλούτη και επάγγελμα για ν' αφοσιωθούν στο έργο τού

Θεού. Ὁ δρόμος αὐτός εἶναι γιὰ τοὺς λίγους, μα ἐκλεκτοὺς.

Ἀλλά καὶ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἡ κλήση τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀπαιτήσεις ἱερές. Θέλει νὰ ἀκολουθήσουμε τὴν ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωὴ. Νὰ γίνουμε «νέοι ἄνθρωποι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ἄνθρωποι ἀνεκτικότητας καὶ ἀγάπης, ἄνθρωποι εὐλικρίνειας καὶ δικαιοσύνης, τιμιότητας καὶ ἀγνότητας. Ἀπαιτεῖ ἡ κλήση μας καὶ ἡ γνωριμία μας μετὰ τὸν Ἰησοῦ νὰ παράγει καρποὺς πνευματικῶν, ἔργα ἀγάπης. Καὶ συγχρόνως πρῶτοι στὰ ἔργα τῆς ἱεραποστολῆς. Δὲν θὰ γυρίσουμε ἐμεῖς πόλεις καὶ χώρες μάκρυνες, θὰ παρουσιάσουμε ὅμως τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ παράδειγμα μας καὶ τὸ λόγο μας στὸ οἰκογενειακὸ μας περιβάλλον, στὸ μαγαζὶ μας, στὸ γραφεῖο μας, παντοῦ, ὅπου κι ἀν βρεθούμε.

4. Ἀληθινὴ γιορτὴ τῶν Ἀποστόλων καὶ εὐαγγελιστῶν, τῶν ἡρώων τῆς πίστεως μας, εἶναι ἡ μίμηση τῆς ζωῆς τους. Στὰ ἴχνη τοῦ Διδασκάλου τοὺς βάδισαν αὐτοί. Τα ἴχνη τοὺς ἀς προσπαθήσουμε ν' ἀκολουθήσουμε κι ἐμεῖς. Θέλει κόπο καὶ ἀγώνα μίᾳ τέτοια πορεία. Ὁδηγεῖ ὅμως στὴν ἀληθινὴ προσφορά: Παρουσιάζει τὸν ζωντανὸ Χριστιανισμό.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ ὁ οὐρανός! Τοῦτο ζητάει ἡ ἐποχὴ μας!

<http://orfeasfm.googlepages.com/%CE%B5%CE%B4%CF%89>

**ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, (21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)**  
**(ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ**  
**ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΟΥ**  
**ΛΟΥΚΑ)**

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μη μπορώντας να κατατάξει τη Θεοτόκο είτε στην άκτιστη είτε στην κτιστή δημιουργία την αποκαλεί “σύνορο μεθόριον ακτίστου και κτιστού” «Χαίρε κλίμαξ πού στηρίζεσαι στή γή καί φτάνεις στόν ούρανό, μέσω τής όποίας ἔγινε ἡ κάθοδος πρός ἡμᾶς καί ἡ ἄνοδος πρός τούς ούρανούς τοῦ Κυρίου, κατά τόν μεγάλο πατριάρχη Ἰακώβ» (βλ. Γεν. κη´ 12). Σε μια ομιλία του για την Είσοδο στα Άγια των Αγίων της Πανυπεράγνης Δέσποινάς μας Θεοτόκου την χαρακτηρίζει σαν καρποφόρο δέντρο το οποίο ετοιμάζεται να δώσει καλόν καρπό:

Ἐάν τό δένδρο ἀναγνωρίζεται ἀπό τόν καρπό, καί τό καλό δένδρο παράγει ἐπίσης καλόν καρπό (Ματθ. 7, 16. Λουκ. 6, 44), ἡ μητέρα τής αὐτοαγαθότητος, ἡ γεννήτρια τής αἵδιας καλλονῆς, πῶς δέν θά ὑπερεῖχε ἀσυγκρίτως κατά τήν καλοκαγαθία ἀπό κάθε ἀγαθό ἐγκόσμιο καί ὑπερκόσμιο; Διότι ἡ δύναμις πού ἐκαλλιέργησε τά πάντα, ἡ συναῖδια καί ἀπαράλλακτη εἰκῶν τής ἀγαθότητος, ὁ προαιώνιος καί ὑπερούσιος καί

ὑπεράγαθος Λόγος, ἀπό ἀνέκφραστη  
φιλανθρωπία κι' εὐσπλαχνία γιά χάρι μας  
ἠθέλησε νά περιβληθῆ τήν ἰδική μας εἰκόνα, γιά  
νά ἀνακαλέσῃ τήν φύσι πού εἶχε συρθῆ κάτω  
στούς μυχοῦς τοῦ ἄδη καί νά τήν ἀνακαινίσῃ,  
διότι εἶχε παλαιωθῆ, καί νά τήν ἀναβιβάσῃ πρὸς  
τό ὑπερουράνιο ὕψος τῆς βασιλείας καί θεότητός  
του. Γιά νά ἐνωθῆ λοιπόν μέ αὐτήν καθ'  
ὑπόστασι, ἐπειδὴ ἐχρειαζόταν σαρκικό  
πρόσλημα καί σάρκα νέα, συγχρόνως καί ἰδική  
μας, ὥστε νά μᾶς ἀνανεώσῃ ἀπό ἐμᾶς τοὺς  
ἴδιους, ἐπὶ πλεον δέ ἐχρειαζόταν καί κυοφορία  
καί γέννα σάν τῆ δική μας, τροφή μετὰ τῆ γέννα  
καί κατάλληλη ἀγωγή, γινόμενος πρὸς χάριν μας  
καθ' ὅλα σάν ἐμᾶς, εὐρίσκει γιά ὅλα πρέπουσα  
ὑπηρέτρια καί χορηγὸ ἀμόλυντης φύσεως ἀπό  
τόν ἑαυτό της αὐτήν τήν ἀειπάρθενη, **ἢ ὁποία  
ὑμνεῖται ἀπὸ μᾶς καί τῆς ὁποίας σήμερα  
ἐορτάζομε τήν παράδοξη εἴσοδο στά ἅγια τῶν  
ἀγίων.** Διότι αὐτήν προορίζει πρὶν ἀπὸ τοὺς  
αἰῶνες ὁ Θεὸς γιά τῆ σωτηρία καί ἀποκατάστασι  
τοῦ γένους, καί τήν ἐκλέγει ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλους,  
ὄχι ἀπλῶς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ τοὺς ἀπὸ τοὺς  
αἰῶνες ἐκλεγμένους καί θαυμαστοὺς καί  
περιβοήτους γιά τήν εὐσέβεια καί σύνεσι, καθὼς  
καί γιά τὰ κοινωφελῆ καί θεοφιλῆ συγχρόνως  
ἦθη καί λόγια καί ἔργα

Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, από τους βασικούς Πατέρες της θεομητορικής θεολογίας την χαρακτηρίζει “όντως αγνή μετά τον Θεό και πάνω από όλους”.

Ο δε Άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος την αποκαλεί “υπέραγνον και υπεράμωμον σε σχέση με μας και τους τότε ανθρώπους· ως προς τον Νυμφίον της και τον Πατέρα Εκείνου” την λέγει “άνθρωπον”.

Η Παναγία μας, όντως άνθρωπος, ήταν άπαλλαγμένη από κάθε κακία μας περιγράφει ο Νικόλαος Καβάσιλας: τὸ ὅτι εἶχε εἰσέλθει στὸ ἀγιώτατο τμήμα τοῦ Ναοῦ, τὰ Ἅγια των Ἁγίων ποὺ ἦσαν ἄβατα καὶ γιὰ τὸν Ἴδιο τὸν Ἀρχιερέα, ἂν προηγουμένως δὲν εἶχε καθαρισθῆ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, μὲ τὸν τρόπο βέβαια ποὺ ἦταν δυνατόν νὰ καθαρίζωνται τότε οἱ ἁμαρτίες. Γιατί μὲ τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἀνάγκη γιὰ ἐξιλαστήριες θυσίες καὶ ἄλλους καθαρισμοὺς ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε γιὰ νὰ καθάριση. Καὶ δὲν εἰσῆλθε ἀπλῶς στὰ Ἅγια των Ἁγίων μὲ αὐτὸν τὸν τόσο παράδοξο τρόπο, ἀλλὰ καὶ κατοίκησε ἐκεῖ ἀπὸ βρέφος μέχρι τὴν νεανική της ἡλικία. Δὲν ὑπῆρξε ἔτσι ἀνάγκη γιὰ καθαρτήριες θυσίες οὔτε κατὰ τὴ γέννηση οὔτε κατὰ τὴν ἀνάπτυξή της. Καὶ τὸ ἐκπληκτικὸ εἶναι ὅτι καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια δὲν φαινόταν νὰ ἀντιβαίνει σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς αὐτὸ τό πρᾶγμα, τὸ νὰ

φρίττη δηλαδή και να τρέμη ὁ Ἀρχιερεὺς να διασχίση τὴν εἴσοδο, κι αὐτὸ μιὰ φορά τό χρόνο και χωρὶς να ἔχη παραλείψει τὶς ἐξιλαστήριες θυσίες, ἡ δὲ Παρθένος να χρησιμοποιοῖ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων σὰν κατοικία Της και να τρώγη και να κοιμᾶται και να περνᾶ ἐκεῖ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ Της. Συμμετεῖχε, λοιπὸν, ἡ Παρθένος στὰ ἀνθρώπινα, ἀλλὰ κατὰ ἓναν τρόπο ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀφοῦ τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν τροφή Της δὲν εἶχε ἀνάγκη να τῆς τὰ προσφέρουν ἀνθρωποι, ἀλλὰ Ἄγγελος ἐτοίμαζε τὸ τραπέζι Της. Ἀποδεικνύεται λοιπὸν τό πὸσο ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ψόγο και καθαρώτερη ἀπὸ τὸ να χρειάζεται τὶς καθαρτήριες τελετές τοῦ νόμου, πράγμα ποὺ ἦταν φανερὸ στὰ μάτια ὄχι μόνο Ἐκείνου ποὺ βλέπει τὰ κρυφά, ἀλλὰ και τῶν ἀνθρώπων. Τόσο ἡ ἀρετὴ Της ἦταν μεγάλη και λαμπρὴ, ὥστε να εἶναι ἀδύνατον να μείνη κρυμμένη. Καὶ μολονότι ἡ ἡλικία Της και τὸ γένος Της και ἡ ζωὴ Της δὲν μπορούσαν να διακηρύξουν τὴν ἀρετὴ Της, και μάλιστα σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν ἀκόμη τυφλοὶ και βουτηγμένοι στὸ βαθὺ σκοτάδι - ἀφοῦ ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης δὲν εἶχε ἀκόμη φανῆ- τίποτε δὲν ἐμπόδιζε τό φῶς ἐκεῖνο τῆς Παρθένου να λάμψη και τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς Της να κάμη, ξεπερνώντας ὅλα τα ἐμπόδια, αἰσθητὴ στοὺς τυφλοὺς τὴν ἀκτίνα ποὺ εἶχε φθάσει στὴ γῆ. Τὸ ὅτι πάλι κατοίκησε στὸν ἄβατο ἐκεῖνο χῶρο δὲν

εἶναι κάτι ποῦ τιμᾶ τὴν Παρθένο, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκεῖνο τό χωρο. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ παλαιὸ Πάσχα τιμᾶται ἀπὸ τὴν προσθήκη τῆς σφαγῆς ἐκείνης ποῦ συμβόλιζε, καὶ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ τὸ πνευματικὸ βάπτισμα καὶ τὰ ὑπόλοιπα σύμβολα ἀπὸ τὶς ἀληθινὲς πραγματικότητες. Γιατί, ἂν ἄλλα σύμβολα συμβόλιζαν καὶ ὀδηγοῦσαν σὲ ἄλλες πραγματικότητες, τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὀδηγοῦσαν ἀσφαλῶς στὴν παναγία Παρθένο. Τὸ γεγονὸς πράγματι ὅτι ἡ εἴσοδος στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἐπιτρεπόταν μόνο στὸν Ἀρχιερέα κι αὐτὸ μιὰ φορά τό χρόνο κι ἐνῶ εἶχε προηγουμένως καθαρισθῆ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, ὑποδηλοῦσε τὴν μυστηριώδη κυοφορία τῆς Παρθένου, ποῦ ἔφερε μέσα Της τὸ μόνον ἀναμάρτητο, Ἐκεῖνον ποῦ μὲ μιὰ μόνη ἱεουργία καὶ μιὰ φορά μέσα στοὺς αἰῶνες ἐξάλειψε ὅλη τὴν ἁμαρτία. Καὶ τὸ ὅτι πάλι τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἦσαν ἄβατα σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πιὸ ἱερὸ ἀπὸ ὅλους, ἦταν σημεῖο ποῦ φανέρωνε πὼς ἡ μακαρία Παρθένος οὐδέποτε ἔφερε στὴν ψυχὴ Της κάτι ποῦ νὰ μὴν ἦταν ἐξ ὀλοκλήρου ἅγιο. Ἦταν δὲ τόσο πολὺ σεβαστὸς ὁ ναός, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ δεχθῆ μέσα του Ἐκεῖνη, ἀφοῦ τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ὑπῆρχαν μέσα του δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ δώση αὐτὴ τὴ μεγαλειώδη σεμνότητα.

Η είσοδος της Θεοτόκου στο Ναό είναι το προοίμιο της εύνοιας του Θεού στους ανθρώπους, η προαγγελία του Χριστού και η πραγματοποίηση του σχεδίου της θείας οικονομίας για την σωτηρία του κόσμου.

«Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ», *Ιερομ. ΜΑΞΙΜΟΥ*, <http://www.neotita.gr/eisodia05.htm>

**ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ: ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ (ΕΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΚΑΜΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ) «ΕΥΡΗΚΑΜΕΝ ΤΟΝ ΜΕΣΣΙΑΝ»**

1. Οι δύο μαθηταί του Ιωάννου του Προδρόμου, ο Ανδρέας και ο Ιωάννης, κινούμενοι από μία ακαταμάχητη εσωτερική δύναμη, αφήνουν τον διδάσκαλο τους και σπεύδουν να ακολουθήσουν τον Μεσσία. Και ο Καρδιογνώστης τούς ρωτάει: «Τί ζητείτε;» Αυτοί ξαφνιάζονται και τον ρωτούν πού μένει. Ήταν κι αυτό μία έκφραση πόθου να επικοινωνήσουν με τον Σωτήρα. Τον προσδοκούσαν. Τον περίμεναν. Και τώρα που ο Πρόδρομος Ιωάννης τους έδειξε τον Μεσσία, έτρεξαν κοντά Του.

Άλλά ο Πρωτόκλητος δεν μένει ως εδώ. Δεν του είναι αρκετό ότι βρήκε αυτός τον Μεσσία. Θέλει να κάνει μετόχους τής -χαράς του και άλλους. Βρίσκει τον αδελφό του Σίμωνα και του λέει: «Εύρήκαμεν τόν Μεσσίαν».

2. Πολλές καταπληκτικές και εκθαμβωτικές εφευρέσεις έκανε, δια μέσου των αιώνων και



κάνει ο άνθρωπος. Άλλά αυτό πού βρήκε ο Ανδρέας θα παραμείνει στους αιώνες ασύγκριτη ανεύρεση. Βρήκε τον Μεσσία! Ό,τι μέγα και πολύτιμο ήταν δυνατό νά ποθήσει και νά βρει ο άνθρωπος. Ό σύγχρονος όμως άνθρωπος άλλα διψάει, άλλα ποθεί. Λίγο ή καθόλου δεν αναζητά τον Κύριο και Θεό του. Αν όμως με όση δίψα επιδιώκει τόσες άλλες εφευρέσεις, ζητούσε νά βρει και τον Μεσσία, πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος! Διότι ή γνωριμία με τον Κύριο και ο σύνδεσμος του ανθρώπου με τον Ιησού, τον μεταμορφώνει, τον αλλάζει. Τον κάνει ομολογητή, γεμάτο αυταπάρνηση και αυτοθυσία, όπως συνέβη και στην περίπτωση του Πρωτόκλητου.

3. Ό Πρωτόκλητος Ανδρέας, όταν έγινε μαθητής του Κυρίου και δέχθηκε την χάρη την ήμερα τής Πεντηκοστής, ανεδείχθη διδάσκαλος τής Οικουμένης. Με ζήλο και εν μέσω σκληρών διωγμών, διαδίδει το μήνυμα του Ευαγγελίου στην Άσία, περνάει από το Βυζάντιο, ευαγγελίζεται την ηπειρωτική Ελλάδα και καταλήγει στην Πάτρα. Εδώ προσφέρει στον βωμό τής πίστεως και αυτή την ζωή του με σταυρικό θάνατο.

4. Ό άγια ζωή του, οι θυσίες του και το ένδοξο μαρτύριο του, θα παραμείνουν, σαν το πιο εύγλωττο κήρυγμα του. Ένα κήρυγμα, πού

διασαλπίζει σ' όλους μας, ότι δεν αρκεί νά γνωρίσουμε τον Μεσσία, αλλά πρέπει νά Τον ακολουθούμε και στον δρόμο τής αυταπαρνήσεως και τής θυσίας. Από εμάς δεν θα ζητηθεί νά χύσουμε το αίμα μας. Ζητούνται όμως καθημερινές μικρές θυσίες. Ζητείται νά συγχωρήσουμε τον εχθρό μας, νά ανεχθούμε τις ιδιοτροπίες των συγγενών μας, νά ζήσουμε με δικαιοσύνη και τόσα άλλα.

Ζητείται από εμάς νά προσφέρουμε κάτι στον αδελφό μας. Νά βοηθήσουμε κάποιον που έχει ανάγκη, νά συμπαρασταθούμε στον άρρωστο, στον φτωχό, στο ορφανό, στη χήρα. Κι' αυτά θα μας ζητήσουν κάποια θυσία χρημάτων, ανέσεων. 'Ας αρχίσουμε, λοιπόν, από τις μικρές θυσίες. Είναι και αυτές ευπρόσδεκτη προσφορά στον Θεό!

<http://orfeasfm.googlepages.com/%CE%B5%CE%B4%CF%89>

Αριθμ. Πρωτ. 1172, ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ, ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ  
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ  
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ  
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ  
ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἄδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ γλυκύτης τῆς Ἁγίας Νυκτὸς τῶν  
Χριστουγέννων περιβάλλει καὶ πάλιν τὸν κόσμον.  
Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρωπίνων καμάτων καὶ  
πόνων, τῆς κρίσεως καὶ τῶν κρίσεων, τῶν παθῶν

καὶ τῶν ἐχθροτήτων, τῶν ἀνησυχιῶν καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων, προβάλλει μὲ τὴν ἰδίαν ὡς καὶ ἄλλοτε γοητεῖαν, πραγματικὸν καὶ σύγχρονον ὅσον ποτέ, τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, προτρεπόμενον ἵνα «δικαιοσύνην μάθωμεν οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς» (πρβλ. Ἦσ. κς´, 9), ὅτι «ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ» (Λουκ. β´, 11).

Ὁ Κύριος προσελάβετο ἅπασαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἡγίασεν αὐτήν. Ὁ προαιώνιος Θεὸς κατεδέχθη νὰ γίνῃ δι' ἡμᾶς ἔμβρυον καὶ νὰ κυοφορηθῇ εἰς τὴν γαστέρα τῆς Θεοτόκου. Οὕτως ἐτίμησε καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἐκ τοῦ πρωταρχικοῦ σταδίου αὐτῆς καὶ ἐδίδαξε τὸν σεβασμὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς κυήσεως αὐτοῦ. Ὁ τὰ πάντα Δημιουργήσας συγκατέβη νὰ γεννηθῇ ὡς Βρέφος καὶ νὰ γαλακτοτροφηθῇ ὑπὸ τῆς Παρθένου. Οὕτως ἐτίμησε τὴν παρθενίαν καὶ τὴν μητρότητα, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν φυσικὴν. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος προτρέπει: «γυναῖκες παρθενεύετε, ἵνα Χριστοῦ γένησθε μητέρες» (Λόγος ΛΗ´, Εἰς τὰ Θεοφάνεια, PG 36, 313Α).

Καὶ ὤρισεν ὁ Κύριος τὴν συζυγίαν τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος ἐν τῇ εὐλογημένῃ οἰκογενεῖᾳ. Αὐτὸς ὁ θεσμὸς τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας ἀποτελεῖ τὸ κύτταρον τῆς ζωῆς καὶ τὴν θερμοκοιτίδα τῆς ὑγιοῦς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἀναπτύξεως τῶν τέκνων. Ὡς ἐκ

τούτου, ἀποτελεῖ ὄφειλὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ καθῆκον τῆς ἡγεσίας ἐκάστου λαοῦ ἢ διὰ ποικίλων τρόπων ἐνίσχυσις τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Διὰ τὴν ἀναπτυχθῆ ἕν παιδίον ὑγιῶς καὶ ὁμαλῶς ἀπαιτεῖται μία οἰκογένεια ὅπου ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ζοῦν ἀρμονικῶς, ὡς ἕν σῶμα, μία σὰρξ, μία ψυχὴ, ὑποτασσόμενοι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πάντες οἱ πνευματικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται, ὡς ἄλλοι ἀγραυλοῦντες ποιμένες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰθύνοντες τὰ τοῦ κόσμου, γνωρίζουν καὶ ἀποδέχονται τὴν θεῖαν ἀλήθειαν καὶ πραγματικότητα ταύτην, τὴν ὁποίαν διακηρύττομεν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ κατὰ τὰ ἐφετεινὰ Χριστοῦγεννα. Πάντες ὀφείλομεν νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν φυσιολογικῶν οἰκογενειῶν διὰ τὴν ἀναπαράγουν ὑγιεῖς ψυχικῶς καὶ χαρούμενους πολίτας, πλήρεις αἰσθημάτων ἀσφαλείας, στηριζομένους εἰς τὸ αἶσθημα τῆς προστασίας τοῦ ἰσχυροῦ καὶ προστατεύοντος πατρὸς καὶ τῆς στοργικῆς καὶ ἀγαπώσης μητρός. Οἰκογενείας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἀναπαύεται ὁ Θεός. Προσκαλοῦμεν καὶ προτρεπόμεθα ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ὅπως πολιτευόμενον ἀξίως τῆς ἥς ἐκλήθη κλήσεως

πράττη πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ τὴν στήριξιν τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ἄδελφοί, «ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμερα ἤγγικεν» (Ρωμ. ιγ´ 12). Ἦδη οἱ ποιμένες πορεύονται πρὸς τὴν Βηθλεέμ τὸ θαῦμα ἀνακηρύττοντες καὶ προσκαλοῦν ἡμᾶς νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν, ὡς ἄλλοι «ἀστεροσκοποὶ μάγοι χαρᾶς πληρούμενοι»

(τροπάριον δ´ ὠδῆς Ὁρθροῦ Ἑορτῆς Χριστουγέννων), «δῶρα τίμια» προσάγοντες Αὐτῷ «χρυσὸν δόκιμον, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, καὶ λίβανον ὡς Θεῷ τῶν ὄλων, ὡς τριμέρω δὲ νεκρῷ σμύρναν τῷ ἀθανάτῳ» (Ἀνατολίου,

Στιχηρὸν ἰδιόμελον Ἑσπερινοῦ Ἑορτῆς Χριστουγέννων). Δηλαδὴ τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς δοκιμῆς μας ὡς χριστιανῶν καὶ μάλιστα ὀρθοδόξων εἰς τὸ ἦθος καὶ τὴν παράδοσιν, τὴν οἰκογενειακὴν, τὴν πατερικὴν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν, τὴν ὀρθοπράττουσαν πάντοτε ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ συνέχουσιν μέχρι σήμερον τὴν εὐλογημένην κοινωνίαν μας, τῆς ὁποίας κύτταρον κατὰ Θεὸν βιοτῆς καὶ αὐξήσεως εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ οἰκογένεια.

Ἡ χάρις καὶ τὸ πλούσιον ἔλεος τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ εἶσαν μετὰ πάντων ὑμῶν!

Χριστοῦγεννα ,βι...

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

**Χριστοῦγεννα!!!**

Ερώτηση: Ακούμε την φράση «ον προκατήγγειλαν οι προφήτες...». Όσον αφορά το ιστορικό αυτό γεγονός της γεννήσεως τι έχει προφητευθή και από ποιούς;

Απάντηση: Η Γέννηση του Χριστού προαναγγέλλθηκε από τους Προφήτας με καθαρό τρόπο. Ο Προφήτης Ησαΐας, που αποκαλείται ο μεγαλοφωνότατος των Προφητών και πέμπτος Ευαγγελιστής, προείδε την γέννηση του Χριστού εκ της Παρθένου. Ο Προφήτης Μιχαίας προείδε τον τόπο της Γεννήσεως, την Βηθλεέμ. Ο Προφήτης Ιερεμίας προείδε την σφαγή των νηπίων. Ο Προφήτης Ωσηέ προείδε την φυγή του Χριστού στην Αίγυπτο. Ο Προφητάναξ Δαβίδ προείδε την προσκύνηση των Μάγων κλπ. Όλα έχουν προφητευθή στην Παλαιά Διαθήκη.

Ερώτηση: Τι σημαίνει ο ύμνος που έψαλλαν οι Άγγελοι την ώρα της γεννήσεως «Δόξα εν Υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία»; Ποιάν ειρήνη εννοούν οι Άγγελοι εδώ και τι σημαίνει η λέξη «ευδοκία»;

Απάντηση: Η ειρήνη την οποίαν ανύμνησαν οι άγγελοι κατά την γέννηση του Χριστού είναι η ένωση θείας και ανθρωπίνης φύσεως στο Πρόσωπο του Λόγου. Ο Χριστός προσέλαβε την ανθρωπίνη φύση στο Πρόσωπό Του και την θέωσε, οπότε ειρήνευσε ολόκληρη η ανθρωπίνη φύση από την ταλαιπωρία της πτώσης και έτσι

δόθηκε σε κάθε άνθρωπο η δυνατότητα να μετάσχη σε αυτήν την ειρήνη, ζώντας μέσα στην Εκκλησία, με τα μυστήρια και την ασκητική ζωή. Η Εκκλησία είναι ο «χώρος» μέσα στον οποίον ο άνθρωπος βιώνει την αγάπη και την ειρήνη του Θεού. Η λέξη ευδοκία, κατά τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, που χρησιμοποίησε διάφορα πατερικά χωρία, όπως του αγίου Μαξίμου του Ομολογητού, του αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού και του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, σημαίνει ότι η πρόσληψη της ανθρωπίνης φύσεως από τον Χριστό ήταν το αρχικό-προηγούμενο θέλημα του Θεού για την θέωση του ανθρώπου (το κατ' ευδοκίαν θέλημα). Η θέωση του ανθρώπου δεν μπορούσε να γίνει, αν δεν υπήρχε η υποστατική ένωση θείας και ανθρωπίνης φύσεως, ακτίστου και κτιστής φύσεως. Όμως, ο νόμος δια του Μωϋσέως, οι λόγοι των Προφητών κλπ. ήταν ατελή (κατά παραχώρησιν θέλημα) λόγω της πτώσεως, αλλά τελειώθηκαν δια της ενανθρωπήσεως του Χριστού. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ του κατ' ευδοκίαν και κατά παραχώρησιν θελήματος. Η ενανθρώπιση του Χριστού ήταν στο αρχικό σχέδιο του Θεού, στο κατ' ευδοκίαν. Εκείνο που εισήχθη, μετά την πτώση του Αδάμ, είναι ο Σταυρός και ο θάνατος.

Ερώτηση: «Αεί γεννάται ο Χριστός», και ο Χριστός γεννάται μέσα μας. Η δική σας άποψη.

Απάντηση: Ο Χριστός, κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, μια φορά γεννήθηκε σωματικά, αλλά πάντοτε γεννάται πνευματικά σε αυτούς που ενώνονται μαζί Του. Η Γέννηση του Χριστού μέσα μας, που βιώνεται ως δική μας αναγέννηση, γίνεται με την μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, κυρίως με την θεία Κοινωνία, όταν όμως κοινωνούμε με τις απαραίτητες προϋποθέσεις που είναι η προσευχή, η μετάνοια, η ησυχαστική ζωή, αυτό που ονομάζουμε νηπτική παράδοση της Εκκλησίας. Γι' αυτό ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος κάνει λόγο για «αεί Χριστούγεννα», «αεί Πεντηκοστή».

Όταν διαβάζει κανείς τα έργα του αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, αντιλαμβάνεται τι σημαίνει γέννηση του Χριστού μέσα μας. Ο άνθρωπος πρέπει να αισθανθή μέσα του τα «βρεφοπρεπή σκιρτήματα» του Χριστού, όπως η έγκυος γυναίκα αισθάνεται τα σκιρτήματα του εμβρύου που έχει μέσα της. Η ένωσή μας με τον Χριστό δεν γίνεται με αφηρημένο τρόπο, αλλά υπαρξιακά και πνευματικά, και βιώνεται ψυχοσωματικά. Αισθάνεται κανείς μέσα του μετάνοια, αγάπη για τον Θεό και τον άνθρωπο, αίσθηση ζωής αιωνίου, μεταμόρφωση των παθών, αδιάλειπτη προσευχή και τέλος δε, αν ο Θεός το επιτρέψει, ο άνθρωπος



βλέπει τον Θεό στο άκτιστο Φως. Η γέννηση του Θεού πρέπει να προξενήσει την προσωπική μας πνευματική αναγέννηση. Αν δεν το βιώσουμε αυτό, είναι ωσάν να μη γεννήθηκε ο Χριστός για μας. Και είναι φοβερό να εορτάζουμε την Γέννηση του Χριστού, χωρίς να αισθανθούμε την αναγέννησή μας. Είναι ωσάν να εορτάζουμε την γέννηση ενός βρέφους που είναι απών.

[http://www.parembasis.gr/2007/07\\_11\\_12.htm](http://www.parembasis.gr/2007/07_11_12.htm) Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

### **+1-1. Ἡ Περιτομὴ τοῦ Χριστοῦ**

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος διέταξε τὴν περιτομὴ τῶν ἀρσενικῶν παιδιῶν (Ἐξοδ. ΙΒ΄ 43-49), (Γεν. ΙΖ΄ 9-19), ἡ ὁποία γινόταν κατὰ τὴν ὀγδόη ἡμέρα ἀπὸ αὐτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ (Λευϊτ. ΙΓ΄ 3). Ἡ τελετὴ αὐτὴ ἐλάμβανε χώρα μέσα σὲ κτίριο τῆς Συναγωγῆς, τὸ πρῶν, παρουσία δέκα τουλάχιστον προσώπων.

Ἔτσι καὶ ἡ περιτομὴ τοῦ βρέφους Ἰησοῦ ἐγίνε στὴ Συναγωγὴ τῆς Βηθλεέμ. Ἡ χειροποίητος αὐτὴ περιτομὴ στὸ σῶμα ἦταν τύπος, ποὺ συμβόλιζε τὴν περιτομὴ τῆς καρδιάς, ἐνεργούμενης ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ (Δευτ. Γ΄ 16, Α΄

6).

Γιὰ τὴν δεύτερη αὐτὴ περιτομὴ, τὴν ἀχειροποίητο, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει: «περιτμηθήκατε καὶ μὲ περιτομὴ πνευματικὴ, ποὺ ἐνεργεῖται ἀπ' τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ συνίσταται στὸ γδύσιμο καὶ τὴν ἀποβολὴ τοῦ σώματος, ποὺ

δούλεψε στὶς ἁμαρτίες τῆς σάρκας. Τὸ γδύσιμο δὲ αὐτὸ εἶναι ἡ περιτομή, ποὺ πήρατε ἀπὸ τὸν Χριστό, ὅταν θαφτήκατε μαζί Του, διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος (Κολ. Β´ 11-12).

Τὸ Βρέφος ὅμως τῆς φάτνης, ἀφοῦ γεννήθηκε μὲ τὸν Παλαιὸ Νόμο, ἔπρεπε νὰ ὑποβληθεῖ καὶ Αὐτὸ στὸν τύπο, ὁ ὁποῖος εἶχε δικαίωμα νὰ ἰσχύει μέχρι τῆς καταργήσεώς του.

### **Ὁ Μέγας Βασίλειος**

«... τὰ τῶν ἀνθρώπων ἦθη κατεκόσμησας». - Μὲ τὴν φράση αὐτή, τὸ ἀπολυτίκιο, ἀπόλυτα ἐπιτυχημένα, τονίζει τὴν κοινωνικὴ προσφορὰ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ποὺ μὲ τὴν θεία διδασκαλία του στόλισε μὲ ἀρετὲς τὰ ἦθη καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Μέγας αὐτὸς πατέρας καὶ διδάσκαλος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας γεννήθηκε τὸ 330 στὴ Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου, σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ φίλου του, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Τὰ δὲ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικὰ ἀναφέρουν σὰν πατρίδα τοῦ Μ. Βασιλείου τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας.

Οἱ γονεῖς του Βασίλειος (καὶ αὐτός), ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου καὶ Ἐμμέλεια, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, ἂν καὶ κατὰ κόσμον εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, εἶχαν συγχρόνως καὶ ἀκμαιότατο χριστιανικὸ φρόνημα. Αὐτοὶ μάλιστα ἔθεσαν καὶ τὶς πρῶτες

-καθοριστικής σημασίας- πνευματικῆς βάσεις τοῦ Ἁγίου. Μὲ ἐφόδιο αὐτῆ τὴν χριστιανικὴ ἀνατροφή, ὁ Βασίλειος ἀρχίζει μία καταπληκτικὴ ἀνοδικὴ πνευματικὴ πορεία. Ἔχοντας τὰ χαρίσματα τῆς εὐστροφίας καὶ τῆς μνήμης, κατακτᾷ σχεδὸν ὅλες τὶς ἐπιστῆμες τῆς ἐποχῆς του. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, κατακτᾷ τὴν θεία θεωρία τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ τὴν κάνει ἀμέσως πράξη μὲ τὴν αὐστηρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ του.

Ἄς ἀναφέρουμε ὅμως, περιληπτικά, τὴν πορεία τῶν δραστηριοτήτων του. Μετὰ τὶς πρῶτες του σπουδὲς στὴν Καισαρεία καὶ κατόπιν στὸ Βυζάντιο, ἐπισκέφθηκε, νεαρὸς ἀκόμα, τὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐπὶ τέσσερα χρόνια συμπλήρωσε τὶς σπουδῆς του, σπουδάζοντας φιλοσοφία, ρητορικὴ, γραμματικὴ, ἀστρονομία καὶ ἰατρικὴ, ἔχοντας συμφοιτητῆς τὸν Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνὸ (τὸν θεολόγο) καὶ τὸν Ἰουλιανὸ τὸν Παραβάτη. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐπέστρεψε στὴν Καισάρεια καὶ δίδασκε τὴν ρητορικὴ τέχνη. Ἀποφάσισε ὅμως, νὰ ἀκολουθήσει τὴν μοναχικὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ πῆγε στὰ κέντρα τοῦ ἀσκητισμοῦ, γιὰ νὰ διδαχθεῖ τὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας στὴν Αἴγυπτο, Παλαιστίνη, Συρία καὶ Μεσοποταμία.

Ὅταν ἐπέστρεψε, ἀποσύρθηκε σὲ μία Μονὴ τοῦ Πόντου, ἀφοῦ ἔγινε μοναχός, καὶ ἀσκήθηκε ἐκεῖ μὲ κάθε αὐστηρότητα γιὰ πέντε χρόνια

(357-362). Ἦδη τέλεια καταρτισμένος στήν Ὁρθόδοξη Πίστη, χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Καισαρείας Εὐσέβιο. Ὁ ὑποδειγματικὸς τρόπος τῆς πνευματικῆς ἐργασίας του δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν ἀνεβάσει στὸ θρόνο τῆς ἀρχιερωσύνης, διαδεχόμενος τὸν Εὐσέβιο στήν ἐπισκοπὴ τῆς Καισαρείας (370).

Μὲ σταθερότητα καὶ γενναῖο φρόνημα, ὡς ἀρχιερέας ἔκανε πολλοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη. Μὲ τοὺς ὀρθόδοξους λόγους ποὺ συνέγραψε, κατακεραύνωσε τὰ φρονήματα τῶν κακοδόξων. Στούς ἀγῶνες του κατὰ τοῦ Ἀρειανισμοῦ ἀναδείχτηκε ἀδαμάντινος, οὔτε κολακεῖες βασιλικῆς τοῦ Οὐάλεντα (364-378), ποὺ πῆγε αὐτοπροσώπως στήν Καισάρεια γιὰ νὰ τὸν μετατρέψει στὸν Ἀρειανισμό, οὔτε οἱ ἀπειλὲς τοῦ Μοδέστου μπόρεσαν νὰ κάμψουν τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα τοῦ Ἁγίου. Ὑπεράσπισε μὲ θάρρος τὴν Ὁρθοδοξία, καταπλήσσοντας τὸν βασιλιὰ καὶ τοὺς Ἀρειανούς.

Ἀκόμα, ἀγωνίστηκε κατὰ τῆς ἠθικῆς σήψεως καὶ ἐπέφερε σοφὲς μεταρρυθμίσεις στὸ μοναχισμό. Ἡ δὲ ὑπόλοιπη ποιμαντορικὴ δράση του, ὑπῆρξε ἀπαράμιλλη, κτίζοντας τὴν περίφημη «Βασιλειάδα», συγκρότημα μὲ εὐαγὴ ἱδρύματα, ὅπως πτωχοκομεῖο κ.ἄ., ὅπου βρῆκαν τροφὴ καὶ

περίθαλψη χιλιάδες πάσχοντες κάθε ηλικίας, γένους καὶ φυλῆς.

Νὰ ἀναφέρουμε ἐπίσης ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔργων του, ἔγραψε καὶ Θεία Λειτουργία, πού, μετὰ τὴν ἐπικράτηση αὐτῆς τῆς συντομότερης τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τελεῖται 10 φορές τὸ χρόνο: τὴν 1η Ἰανουαρίου (ὅπου γιορτάζεται καὶ ἡ μνήμη του), τὶς πρῶτες πέντε Κυριακὲς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, τὴν Μ. Πέμπτη καὶ τὸ Μ. Σάββατο.

Στὰ πενήντα του χρόνια ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐξαιτίας τῆς ἀσθενικῆς κράσεώς του καὶ τῆς αὐστηρῆς ἀσκητικῆς ζωῆς του (ὀρισμένες πηγὲς λένε ἀπὸ βαριὰ ἀρρώστια τοῦ ἥπατος ἢ τῶν νεφρῶν), τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 379 ἐγκαταλείπει τὸ φθαρτὸ καὶ μάταιο αὐτὸ κόσμο, ἀφήνοντας παρακαταθήκη καὶ Ἱερὴ κληρονομιά στὴν ἀνθρωπότητα ἓνα τεράστιο πνευματικὸ ἔργο.

<http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/agiologion/01/01.htm>

### **Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ (5+6/1)**

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΔΥΟ ΑΠΟΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ Α) ΑΝ ΦΥΛΑΣΣΕΤΑΙ Ἡ ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ (ΟΧΙ), Β) ΓΙΑ ΤΟ ΑΝ ΝΗΣΤΕΥΟΥΜΕ ΤΗΝ 5<sup>η</sup> ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ Ἡ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΙΑΣΜΟ ΤΗΣ 6<sup>ης</sup> ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ) ΚΑΙ Γ) ΓΙΑ ΤΟ ΑΝ ΠΙΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ

ΑΓΙΑΣΜΟ ΤΗΣ 5<sup>ης</sup> ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (ΜΟΝΟ ΟΣΟΙ ΚΟΙΝΩΝΗΣΟΥΝ).

**Α) Μπορεί ο Μέγας Άγιασμός να φυλάσσεται στό σπίτι και να πίνουν απ' αυτόν σέ καιρό ασθένειας ή για άποτροπή βασκανίας και κάθε σατανικής ενέργειας:**

τό ιερό κείμενο τής Άκολουθίας του Μεγάλου Άγιασμοῦ προβλέπει «ἵνα πάντες οἱ ἀρυόμενοι καί μεταλαμβάνοντες ἔχοιεν αὐτό (τό ἡγιασμένον ὕδωρ...) πρὸς ἰατρείαν παθῶν, πρὸς ἁγιασμόν οἴκων, πρὸς πᾶσαν ὠφέλειαν ἐπιτήδειον», καί δὴ καί «δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίαις δυνάμεσιν ἀπρόσιτον» (πρβλ. καί τή συναφή εὐχή σέ βασκανία: «φυγάδευσον καί ἀπέλασον πᾶσαν διαβολικήν ἐνέργειαν, πᾶσαν σατανικήν ἔφοδον καί πᾶσαν ἐπιβουλήν... καί ὀφθαλμῶν βασκανίαν τῶν κακοποιῶν ἀνθρώπων»).

Ἄναντίρρητα χειραγωγεῖται μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ πιστός νά ἀποφεύγει ἄλλες διεξόδους («ξόρκια», μαγεῖες καί ἄλλες μεθοδεῖες τοῦ πονηροῦ), καί νά καταφεύγει στά ἔγκυρα «ἀγιάσματα» τής Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι ὁ Μέγας Άγιασμός, ἀλλά καί ὁ «μικρός» λεγόμενος Άγιασμός, ὡς συνειδητό μέλος τής Ἐκκλησίας, τής ταμειούχου τής θείας χάριτος, καί μέτοχος τῶν ἁγιαστικῶν της μέσων.

**(ΔΗΛΑΔΗ ΥΠΑΡΧΟΥΝ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ» ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ «ΑΠΕΙΛΟΥΝ» ΚΑΤΑ ΚΑΠΟΙΟΝ ΤΡΟΠΟ**

ΤΟΝ ΘΕΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΕΓΟΝΤΑΣ «ΑΝ ΔΕΝ ΜΑΣ ΔΩΣΕΤΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΙΑΣΜΟ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΜΕΣΑ, ΣΑΤΑΝΙΚΑ, ΒΟΥΝΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΜΕ». Ή ΕΙΝΑΙ ΔΕΔΟΜΕΝΟ ΟΤΙ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ «ΞΟΡΚΙΑ, ΜΑΓΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΜΕΘΟΔΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ», ΟΠΩΣ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟ.

ΕΤΣΙ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ, ΓΙΑΤΙ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΝΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΟΙ ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΙΑΣΜΟ.)

**Β) Ποιά ἡ σχέση νηστείας καί Μεγάλου Ἀγιασμοῦ;**

Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία τήν παραμονή τῶν Θεοφανείων - ὅπως τήν παραμονή τοῦ Πάσχα καί τῆς Πεντηκοστῆς - γινόταν ἡ βάπτισμα τῶν Κατηχουμένων, δηλ. τῶν νέων χριστιανῶν. Τά μεσάνυχτα τελοῦνταν ὁ ἀγιασμός τοῦ ὕδατος γιά τήν τελετή τοῦ Βαπτίσματος... Ἀργότερα ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ ἀπομονώθηκε ἀπό αὐτή τοῦ Βαπτίσματος καί παρέμεινε ἡ συνήθεια οἱ πιστοί νά παίρνουν ἀπό τό ἀγιασμένο νερό «πρός ἀγιασμόν οἴκων», ὅπως ἀναφέρει ἡ καθαγιαστική εὐχή τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ.

Νωρίς ἐπικράτησε ἡ συνήθεια τῆς νηστείας πρὶν ἀπό τήν ἑορτή τῶν Θεοφανείων. Πρὶν ἀπό κάθε Δεσποτική ἑορτή προηγοῦνταν νηστεία γιά τήν ψυχική καί

σωματική κάθαρση τῶν πιστῶν. Ἄς θυμηθοῦμε πὼς ἡ νηστεία ἔχει μέσα της τό στοιχείο τοῦ πένθους γιὰ τίς ἀμαρτίες. Ἔτσι ὅταν χώρισαν οἱ δύο ἑορτές, ἡ νηστεία πού προηγοῦνταν ἀκολούθησε τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων· γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία ὄρισε νά νηστεύουμε μόνο τὴν παραμονή τῶν Θεοφανείων **σάν προετοιμασία γιὰ τὴν ἑορτή.**

**ἀρχαία συνήθεια ἦταν ἐπίσης αὐτοὶ πού θά βαπτίζονταν νά νηστεύουν καὶ μαζί μὲ αὐτούς οἱ Ἀνάδοχοι, οἱ συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι τηροῦσαν ἐθελοντικά νηστεία «ὑπὲρ τῶν βαπτιζομένων».** Δέν ἦταν λοιπὸν δύσκολο στή συνείδηση τῶν χριστιανῶν νά συνδεθοῦν ἡ πόση τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ ἡ νηστεία.

**Γ)** ...Μποροῦμε νά πούμε ὅτι οἱ τακτικῶς μεταλαμβάνοντες τῶν ἀγίων Μυστηρίων καὶ τηροῦντες τίς νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καὶ τῆς 5<sup>ης</sup> Ἰανουαρίου, εἶναι ἤδη ἔτοιμοι ὥστε νά πιοῦν ἀπὸ τό Μεγάλο Ἀγιασμό τῆς 5<sup>ης</sup> καὶ 6<sup>ης</sup> Ἰανουαρίου. (ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πατρῶν κυροῦ

*Νικοδήμου. Ἀρχικῶς αὐτὴ δημοσιεύθηκε στὰ ΔΙΠΤΥΧΑ τοῦ ἔτους 1999 (σ. σὴ-π'), πρὸς ἐνημέρωση τῶν εὐλαβέστατων Ἐφημερίων καὶ πληροφόρηση τῶν πιστῶν.*

**[Ὁ Μέγας Ἀγιασμός "τα δευτερεῖα ἐπέχει των θείων μυστηρίων"** (Ευχολόγιον, κωδ. Βατοπαιδίου, 1538), εἶναι, δηλαδή, το δεύτερο μετὰ την Θεία Κοινωνία ιερῶτατο μυστηριακόν



είδος (Ι.Μ.Φουντούλης). Γι αυτό και στον μεγάλο Αγιασμό πρώτα μεταλαμβάνουμε των Αχράντων Μυστηρίων, μετά πίνουμε αγιασμό και μετά τρώμε αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς) πρώτα κοινωνάμε, μετά τρώμε αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό. <http://www.orthodox-answers.gr/mikros-megalos>]

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: ΟΣΟΙ ΚΟΙΝΩΝΗΣΟΥΝ ΤΗΝ 5<sup>η</sup> ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΙΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΠΙΟΥΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΙΑΣΜΟ ΤΗΝ 6<sup>η</sup> ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΗΣΤΕΨΟΥΝ ΤΗΝ 5<sup>η</sup> ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΔΕΝ ΚΡΑΤΑΜΕ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΙΑΣΜΟ.

## Κήρυγμα για τήν έορτή τῶν Θεοφανείων, 6-1 (Ἀγίου Ἰωάννη Μαξίμοβιτς)

Σήμερα ἡ φύση τῶν ὑδάτων καθαγιάζεται. Σήμερα ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ βαπτίζεται στά ὕδατα τοῦ Ἰορδάνη, χωρίς νά ἔχει ἀνάγκη ὁ ἴδιος νά ἔξαγνιστεῖ, ἀλλά προκειμένου νά ἔξαγνιστεῖ τό ἀμαρτωλο ἀνθρώπινο γένος ἀπό τόν ρύπο.

Σήμερα οἱ οὐρανοί ἀνοίγουν καί ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἀκούγεται: «οὗτός ἐστίν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός». Τό Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται πάνω στόν Σωτήρα τοῦ κόσμου, ὁ Ὅποιος στέκεται στόν Ἰορδάνη γιά νά ἐπιβεβαιώσῃ ὅτι πράγματι Αὐτός εἶναι ὁ ἐνσαρκωμένος Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἁγία Τριάδα εὐκρινῶς φανερώνεται καί ἀποκαλύπτεται στόν κόσμο.

Τά ὕδατα τοῦ Ἰορδάνη καθοσιώνονται καί ταυτόχρονα ὅλα τά ὕδατα τῆς δημιουργίας, ἡ ἴδια ἡ φύση τοῦ ὕδατος. Τό ὕδωρ παρέχει τή δύναμη γιά νά ἐξαγνιστεῖ ὄχι μόνο τό σῶμα, ἀλλά καί ὀλόκληρη ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου· νά ἀναγεννηθεῖ ὁ ὅλος ἄνθρωπος σέ μιὰ καινή ζωή μέσω τοῦ Βαπτίσματος.

Μέσω τοῦ ὕδατος ὀλόκληρη ἡ φύση ἐξαγνίζεται· ἀπό τό ὕδωρ ἐξῆλθε ὁ κόσμος· τό ὕδωρ διεισδύει παντοῦ, διαποτίζει τά πετρώματα σέ κάθε μέρος τῆς γῆς ζωοποιώντας τά πάντα στή φύση. Χωρίς αὐτό οὔτε ζῶα οὔτε φυτά μποροῦν νά ὑπάρξουν.

Τά ὕδατα καθαγιάζονται καί μέσω αὐτῶν ὀλόκληρος ὁ κόσμος, σέ προετοιμασία τῆς ἀναγέννησης τῆς μέλλουσας αἰώνιας Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Κάθε χρόνο αὐτή τήν ἡμέρα ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται, ἐπαναλαμβάνοντας καί ἐπιβεβαιώνοντας ὅ,τι ἐπιτελέστηκε κατὰ τό Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ.

Ξανά οἱ οὐρανοί ἀνοίγουν, ξανά τό Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται. Δέν τό βλέπουμε μέ τά σωματικά μας μάτια, ἀλλά αἰσθανόμαστε τήν ἐνέργειά Του.

Κατά τήν τελετή τοῦ Ἀγιασμοῦ, τά ὕδατα, τά ὁποῖα καθαγιάζονται ἀπό τό γεγονός τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

μεταμορφώνονται· γίνονται ἄφθαρτα καί διατηροῦν τήν ἐνέργειά τους γιά πολλά χρόνια.

Ὁ καθένας μπορεί νά τό ἀντιληφθεῖ αὐτό – πιστοί καί ἄπιστοι, σοφοί καί ἀγράμματοι.

Ἀπό πού, ὅμως, τά ὕδατα ἀποκτοῦν αὐτή τήν ιδιότητα; Εἶναι ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ἐκεῖνοι πού μέ πίστη πίνουν αὐτά τά ὕδατα καί χρίονται μ' αὐτά λαμβάνουν ἀνακούφιση καί θεραπεία ἀπό πνευματικές καί σωματικές ἀρρώστιες.

Οἱ κατοικίες καθαγιάζονται μέσω αὐτῶν τῶν ὑδάτων, ἡ δύναμη τῶν δαιμόνων καταστέλλεται, ἡ θεία Χάρη κατέρχεται σέ ὅ,τιδήποτε ραντίζεται μέ τά ὕδατα αὐτά. Μέσω τῆς καθοσίωσης τῶν ὑδάτων ἡ θεία Χάρη ξανά παρέχεται σέ ὀλόκληρο τόν κόσμο, καθαίροντάς τον ἀπό τίς ἁμαρτίες πού ἔχουμε διαπράξει καί προφυλάσσοντάς τον ἀπό τίς μηχανορραφίες τοῦ διαβόλου.

Σήμερα, τό Ἅγιο Πνεῦμα, μέ τήν κάθοδό Του στά ὕδατα ὅπου βυθίζεται ὁ σταυρός τοῦ Κυρίου, κατέρχεται σέ ὀλόκληρη τή φύση, ἐκτός ἀπό τόν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος δέν τό ἐπιθυμεῖ.

Ἄς ἀνοίξουμε τίς καρδιές μας καί τίς ψυχές μας γιά νά λάβουμε Ἐκεῖνον καί μέ πίστη ἄς ἀναφωνήσουμε ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μας: «Μέγας εἶ Κύριε, καί θαυμαστά τά ἔργα σου, καί

οὐδείς λόγος ἔξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου».

(*Ἀπό το βιβλίο: Ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, ἔκδ. Μυριόβιβλος, σσ. 285-287*)

**Ἅγιος Ἰωάννης ο Πρόδρομος , (7 Ιανουαρίου), (ὅταν η 7-1 πέση Κυριακή, το Ευαγγέλιο και ο Απόστολος είναι του Προδρόμου)** *\_Του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Παπαβαρνάβα*

Ο Τίμιος Πρόδρομος είναι το πρόσωπον εκείνο, το οποίον εγκωμίασε ο Χριστός περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο. “Μείζων εν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης Ἰωάννου του Βαπτιστοῦ ουδείς εστι” (Λουκ. ζ' 28). Είναι ο μεγαλύτερος των Προφητῶν, ὄχι ως προς την ηλικία, αφού ἔζησε μόνον τριάντα χρόνια, ἀλλά ως προς την χάρη και την δόξα, γιατί αξιώθηκε ὄχι μόνον να ιδῆ, ἀλλά και να βαπτίση “τον κηρυττόμενον” Μεσσία. Στην συνέχεια, ὄμως, ο Χριστός τόνισε ὅτι ο μικρότερος στη Βασιλεία των Ουρανῶν είναι μεγαλύτερος ἀπό τον ἅγιο Ἰωάννη τον Πρόδρομο. Και το εἶπε αυτό, σύμφωνα με την ερμηνεία του ἱεροῦ Χρυσοστόμου, για να μη παρασυρθοῦν οἱ ὄχλοι ἀπό την υπερβολή των ἐπαίνων και θεωρήσουν τον Ἰωάννη ἀνώτερον ἀπό τον Θεάνθρωπο Χριστό. Ἀλλά και σύμφωνα με μια ἄλλη ερμηνεία, του ἐκκλησιαστικοῦ Συγγραφέως του 4ου μ.Χ. αἰῶνος Διδύμου του Τυφλοῦ, ο μικρότερος ἀπό τους Ἁγίους Ἀποστόλους, ο ἅγιος Ἰωάννης ο

Θεολόγος, είναι μεγαλύτερος του Προδρόμου, αφού οι Απόστολοι είναι ανώτεροι από τους Προφήτας....

Είναι γέννημα στείρας γυναικός και καρπός προσευχής. Από έμβρυο έξι μηνών στην μήτρα της Ελισάβετ έλαβε την χάρη του Αγίου Πνεύματος και σκίρτησε όταν η Παναγία συνάντησε την μητέρα του και με το στόμα της προφήτευσε και ονόμασε την Μαρία Μητέρα του Θεού. Το όνομα Ιωάννης, που έλαβε, ήταν και αυτό δώρο του Θεού, όπως και ο ίδιος.

Η ασκητική του ζωή σκανδάλισε πολλούς από τους συγχρόνους του, που δεν μπορούσαν να αντιληφθούν τον αγγελικό τρόπο της ζωής του, και τον κατηγορούσαν ότι είναι δαιμονισμένος. Βέβαια, το γεγονός αυτό, δηλαδή το να κατηγορούν οι άνθρωποι κάποιον συνάνθρωπό τους, επειδή θέλει να ζήσει όχι όπως εκείνοι, αλλά με διαφορετικό τρόπο, συνέβαινε και σε άλλες εποχές, όπως συμβαίνει και στις ημέρες μας, αφού και σήμερα υπάρχουν πολλοί που κατηγορούν αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν με την δική τους λογική. Εκτός όμως από το “καταλαβαίνω” υπάρχει και το “αισθάνομαι”. Δηλαδή, πέρα από την λογική υπάρχει και η καρδιά, που όταν μεθά από το δυνατό κρασί της άκτιστης χάρης του Αγίου Πνεύματος, απαρνείται όλες τις ψευτοχαρές της

εφήμερης αυτής ζωής. Αυτή την μέθη οι άγιοι Πατέρες την ονομάζουν νηφάλια. Όταν κάποιος γευτή την αγάπη του Θεού, τότε περιφρονεί όλες τις άλλες αγάπες, προς τα υλικά πράγματα εννοείται, γιατί τις βρίσκει ψεύτικες.

Ο Τίμιος Πρόδρομος προετοίμασε τους ανθρώπους να δεχθούν τον Χριστό. Το κήρυγμά του ήταν κήρυγμα μετανοίας. Ο λόγος του ήταν γεμάτος ανδρεία και δύναμη. Δεν δειλίασε και δεν δίστασε να τα βάλει με το κατεστημένο της εποχής του. Ήλεγξε την παρανομία του βασιληά Ηρώδη. Αλλά και τους Φαρισαίους, που καταδυνάστευαν τον λαό φορτώνοντάς τον φορτία βαρειά και δυσβάστακτα, τους αποκάλεσε φίδια και γεννήματα εκιδνών.

Προπορεύθηκε του Χριστου και στον Αδη και μάλιστα με χαρά, όπως ψάλλουμε στο Απολυτίκιό του, για να κηρύξη στους απ' αιώνος θανόντας "Θεόν φανερωθέντα εν σαρκί".

κατηγορήθηκε ως δαιμονισμένος γιατί η ζωή του, που την είχε αφιερώσει στον Θεό, ήταν διαφορετική από εκείνη των πολλών. Δεν έμενε στην πόλη, αλλά έφυγε στην έρημο, όπου ζούσε ασκητικά. Δεν έτρωγε φαγητό, αλλά τρεφόταν με ακρίδες, δηλαδή με τις τρυφερές άκρες των φυτών, και με μέλι άγριο.

Αν ήλεγξε την παρανομία του Ηρώδη και την υποκρισία των Φαρισαίων, το έκανε από αγάπη

και όχι από εμπάθεια, αφού ήταν απαθής και “πλήρης Πνεύματος Αγίου”. Σκοπός του δεν ήταν η διαπόμπευσή τους, αλλά η διόρθωση και η θεραπεία τους.

Τα γεγονότα της ζωής του, ο Τίμιος Πρόδρομος, ευχάριστα και οδυνηρά, τα θεωρούσε ότι προέρχονται κατ’ ευθείαν από τον Θεό, αφού χωρίς την θέλησή Του τίποτα δεν μπορεί να συμβη. Και πράγματι, όχι μόνον η γέννηση και τα άλλα περιστατικά της ζωής του έγιναν επειδή το θέλησε ο Θεός, αλλά και αυτός ο θάνατός του έγινε θεϊκή Οικονομία, για να κηρύξη και “τοις εν άδη”.

ταις αυτου αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημας. αμήν.

[http://thriskeftika.blogspot.com/2011/01/blog-post\\_4559.html](http://thriskeftika.blogspot.com/2011/01/blog-post_4559.html)

## **+2-2. (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΚΤΟΣ ΤΡΙΩΔΙΟΥ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ)Υπαπαντή και Σαραντισμός**

Ἡ προσαγωγή τῶν παιδιῶν στὸν Ναὸ τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἦταν ἑορτὴ καθαρισμοῦ. Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδὶ ἔπρεπε νὰ καθαρισθοῦν ἀπὸ τὶς συνέπειες τῆς γεννήσεως.

Βεβαίως, ἡ γέννηση τῶν παιδιῶν εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῆται ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο γεννᾶται ὁ ἄνθρωπος εἶναι καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως, εἶναι οἱ λεγόμενοι δερμάτινοι χιτῶνες, ποῦ φόρεσε ὁ

Ἄδὰμ μετὰ τὴν πτώση καὶ τὴν ἀπώλεια τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Μέσα στὰ πλαίσια αὐτὰ πρέπει νὰ δοῦμε τὸ ψαλμικό: «Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου» (Ψάλμ. 50, 7).

...Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἑορτὴ ποῦ ἀναφέρεται ἀπλῶς στὸν Δεσπότη Χριστὸ καὶ ὑποδηλώνει ἕναν ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς τῆς θείας Οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ μία ἑορτὴ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ζῆ μὲ τὸν Χριστό.

Ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑορτὴ τοῦ σαραντισμοῦ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἔκανε καὶ τελετὴ, ἀκολουθία σαραντισμοῦ κάθε ἀνθρώπου, μετὰ τὴν γέννησή του. Τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν γέννηση προσφέρεται τὸ βρέφος στὸν Ναὸ ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Αὐτὴ ἡ προσφορὰ ἔχει διπλὴ σημασία καὶ ἔννοια. Πρῶτον, εὐλογεῖται ἡ μητέρα γιὰ τὸ τέλος τοῦ καθαρισμοῦ τῆς ἀπὸ τὰ αἵματα τῆς λοχείας.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως εὔχεται γιὰ κάθε ἀσθένεια, ἔτσι καὶ εὔχεται γιὰ τὴν γυναῖκα ποῦ γέννησε καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ αἰσθάνεται κόπο καὶ σωματικὴ ἀδυναμία. Προσεύχεται νὰ τὴν καθάρισι καὶ γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ τρόπος γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὸν γνωρίζουμε σήμερα, εἶναι μεταπτωτικός.

Δεύτερον, εἶναι τελετὴ εὐχαριστήρια γιὰ τὴν γέννηση ἐνὸς παιδιοῦ.



Ἐπειδὴ ἡ σύλληψη καὶ ἡ γέννηση ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀπλῶς ἔργο τῆς φύσεως, ἀλλὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ αἰσθανόμαστε ὅτι ἀνήκει στὸν Θεό. Ἔτσι, τὸ προσφέρουμε στὸν Θεὸ καὶ Ἐκεῖνος διὰ τοῦ ἱερέως μας τὸ παραχωρεῖ ἐκ νέου γιὰ νὰ τὸ μεγαλώσουμε. Ὅμως στὴν πραγματικότητα ἀνήκει στὸν Θεό.

[http://anavaseis.blogspot.com/2011/02/blog-post\\_1758.html#more](http://anavaseis.blogspot.com/2011/02/blog-post_1758.html#more)

Μόλις πέρασαν σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Θεανθρώπου, προσεφέρθη ὁ Κύριος στο ἱερό ὑπὸ Μητρός Παρθένου, καὶ υπεδέχθη Αὐτὸν ὁ πρεσβύτερος Συμεών. Κατὰ τὴ διάταξη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου «παν ἄρσεν πρωτότοκον ἔσται αφιερωμένον τῷ Θεῷ, καὶ τὴν εἰς τούτον νενομισμένην θυσίαν προσενέγκη, ζεύγος τρυγόνων, ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν». Δηλαδή, κάθε πρωτότοκο αρσενικό παιδί ἦταν αφιερωμένο στο Θεό, καὶ πρὸς τούτο γινόταν μία συγκεκριμένη τελετὴ στο ναό, περιλαμβάνουσα καὶ προσφορά δύο τρυγόνων ἢ περιστερῶν.

Λαβὼν δε ὁ πρεσβύτερος Συμεών τὸν Κύριο τῆς δόξης στα χέρια τοῦ εἶπε τὸ «Νυν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ...». Τώρα, δηλαδή, Κύριε, ἀς πεθάνω, ἀφοῦ εἶδα τὸ Σωτήρα τοῦ κόσμου. Διότι αὐτὸ περίμενε χρόνια ὁ δίκαιος Συμεών· νὰ δει με τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τὸν Κύριο καὶ Θεό τοῦ. Καὶ πλέον εὐτυχισμένος μποροῦσε νὰ υπάγει εἰς τὰ ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ.

...Η γυναίκα λοιπόν, κατά το πρότυπο της Παναγίας, έπειτα από σαράντα ημέρες πηγαίνει το βρέφος στο ναό για δυο λόγους. Πρώτον, για να εισάγει το βρέφος στο ναό, ώστε αυτό να μπορεί στη συνέχεια να βαπτισθεί και να συμμετάσχει στην εν Χριστώ λατρευτική ζωή, και δεύτερον για να καθαρισθεί και αυτή (καθώς οι ευχές του σαραντισμού αναφέρονται και στον καθαρισμό της γυναίκας).

Παρατηρούμε ότι, όταν η γυναίκα έρχεται στο ναό για να λάβει υπο του ιερέως την ευχή του σαραντισμού, ο ιερέυς δεν την αφήνει να μπει στον κυρίως ναό, διότι θεωρείται ακόμα ακάθαρτη. Ακάθαρτη και όχι αμαρτωλή, όπως το συγχέουν πολλοί άνθρωποι στις ημέρες μας. Η γυναίκα δεν διέπραξε καμία αμαρτία, αντιθέτως έφερε στον κόσμο έναν άνθρωπο. Ακαθαρσία θεωρείται ότι αποβάλλεται από τον ανθρώπινο οργανισμό, δια τούτο και παραμένει η γυναίκα έπειτα από την κύηση στον οίκο της για σαράντα ημέρες, ώσπου να καθαριστεί πλήρως και να μπορεί να συμμετάσχει και πάλι στη λατρευτική ζωή της εκκλησίας. Γι' αυτό το λόγο και διαβάζει ο ιερέυς την ευχή στον πρόναο του ναού και έπειτα καθώς λαμβάνει στα χέρια του το βρέφος και το εισάγει στον κυρίως ναό, τότε και η γυναίκα, αφού έχει καθαρισθεί από τις ευχές, ασπάζεται μετ' ευλαβείας τις εικόνες. Όλα αυτά

γίνονται προς μίμηση του σαραντισμού του Κυρίου.

[http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr\\_main/agiavarvara/periodiko/Teuxos3/Υπαρanti-Sarantismo.s.htm](http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/agiavarvara/periodiko/Teuxos3/Υπαρanti-Sarantismo.s.htm)

### **25-3, Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου** Σεβ. Μητροπολίτη

Ναυπάκτου κ.Ιεροθέου (ΕΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ)

Η εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου είναι Δεσποτικοθεομητορική εορτή. Αυτό σημαίνει ότι είναι Δεσποτική επειδή αναφέρεται στον Δεσπότη Χριστό, ο οποίος συνελήφθη στην γαστέρα της Θεοτόκου, και θεομητορική εορτή επειδή αναφέρεται στο πρόσωπο εκείνο που συνετέλεσε στην σύλληψη και την ενανθρώπηση του Λόγου του Θεού, δηλαδή την Παναγία. Η Θεοτόκος Μαρία έχει μεγάλη αξία και σπουδαία θέση στην Εκκλησία, ακριβώς γιατί ήταν το πρόσωπο εκείνο που περίμεναν όλες οι γενεές, και αυτή έδωσε στον Λόγο του Θεού την ανθρώπινη φύση. Έτσι, το πρόσωπο της Θεοτόκου συνδέεται στενά με το Πρόσωπο του Χριστού. Και η αξία της Παναγίας δεν οφείλεται μόνον στις αρετές της, αλλά κυρίως στον καρπό της κοιλίας της. Γι' αυτό, η Θεοτοκολογία συνδέεται στενότερα με την Χριστολογία. Όταν κάνουμε λόγο για τον Χριστό δεν μπορούμε να αγνοήσουμε αυτήν που του έδωσε σάρκα, και όταν κάνουμε λόγο για την Παναγία, αναφερόμαστε ταυτόχρονα και στον Χριστό, γιατί

από Αυτόν αντλεί Χάρη και αξία. Αυτό φαίνεται καθαρά στην ακολουθία των Χαιρετισμών, στην οποία υμνείται η Θεοτόκος, αλλά πάντοτε εν συνδυασμώ με το ότι είναι μητέρα του Χριστού: "Χαίρε ότι υπάρχεις βασιλέως καθέδρα, χαίρε ότι βαστάζεις τον βαστάζοντα πάντα". Αυτός ο σύνδεσμος Χριστολογίας και Θεοτοκολογίας φαίνεται και στην ζωή των αγίων. Ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα των αγίων, που είναι τα πραγματικά μέλη του Σώματος του Χριστού, είναι ότι αγαπούν την Παναγία. Είναι αδύνατον να υπάρξη άγιος ο οποίος δεν την αγαπά.

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου είναι η αρχή όλων των Δεσποτικών εορτών. Στο απολυτίκιο της εορτής ψάλλουμε: "σήμερον της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον και του απ' αιώνος μυστηρίου η φανέρωσις...". Το περιεχόμενο της εορτής αναφέρεται στο γεγονός κατά το οποίο ο αρχάγγελος Γαβριήλ – ο άγγελος εκείνος με τον οποίο συνδέονται όλα τα γεγονότα που έχουν σχέση με την ενανθρώπιση του Χριστού – επισκέφθηκε με εντολή του Θεού την Παναγία και την πληροφόρησε ότι έφθασε ο καιρός της σαρκώσεως του Λόγου του Θεού, και ότι αυτή θα γίνη η μητέρα Του. (βλ. Λουκά α', 26-56). Η λέξη "ευαγγελισμός" αποτελείται από δύο επί μέρους λέξεις, ήτοι εύ και αγγελία, και δηλώνει την καλή είδηση, την καλή αγγελία. Πρόκειται για την

πληροφορία που δόθηκε δια του αρχαγγέλου ότι ο Λόγος του Θεού θα ενανθρωπήσει για την σωτηρία του ανθρώπου. Ουσιαστικά πρόκειται για την εκπλήρωση της υποσχέσεως του Θεού, που δόθηκε μετά την πτώση του Αδάμ και της Εύας (βλ. Γεν. γ', 15), η οποία λέγεται πρωτευαγγέλιο. Γι' αυτό, η πληροφορία της ενανθρωπήσεως του Λόγου του Θεού είναι η μεγαλύτερη είδηση μέσα στην ιστορία. Κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, το ευαγγέλιο του Θεού είναι πρεσβεία του Θεού και παράκληση στους ανθρώπους δια του σαρκωθέντος Υιού Του. Παράλληλα είναι και η καταλλαγή των ανθρώπων με τον Πατέρα, ο Οποίος δίνει ως μισθό την αγέννητη θέωση σε αυτούς που υπακούουν στον Χριστό. Η θέωση λέγεται αγέννητη γιατί δεν γεννάται, αλλά φανερώνεται στους αξίους. Επομένως, η θέωση που προσφέρεται δια του ενανθρωπήσαντος Χριστού δεν είναι γέννηση, αλλά φανέρωση δια της ενυποστάτου ελλάμψεως σε αυτούς που είναι άξιοι αυτής της αποκαλύψεως. Η καλή αγγελία, το ευαγγέλιο, ο ευαγγελισμός είναι διόρθωση των γεγονότων που έγιναν στην αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου, στον αισθητό Παράδεισο της Εδέμ. Εκεί από γυναίκα άρχισε η πτώση και τα αποτελέσματά της, εδώ από γυναίκα άρχισαν όλα τα αγαθά. Έτσι, η Παναγία είναι η νέα Εύα. Εκεί

υπήρχε ο αισθητός Παράδεισος, εδώ η Εκκλησία. Εκεί ο Αδάμ, εδώ ο Χριστός. Εκεί η Εύα, εδώ η Μαρία. Εκεί ο όφις, εδώ ο Γαβριήλ. Εκεί ο ψιθυρισμός του δράκοντος-όφεως στην Εύα, εδώ ο χαιρετισμός του αγγέλου στην Μαρία (Ιωσήφ Βρυένιος). Με αυτόν τον τρόπο διορθώθηκε το σφάλμα του Αδάμ και της Εύας.

<http://clubs.pathfinder.gr/panagia/1027686>

## **24-6. (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ) ΣΠΟΥΔΗ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.**

Στήν εικόνα του Γεννεσίου του Προδρόμου η Ελισάβετ βρίσκεται πάνω σε μεγαλόπρεπο και υψηλό κρεβάτι. Τα ενδύματά της περιβάλλουν με σεμνότητα όλο το γηρασμένο σώμα της. Είναι λεχώ, δηλαδή μόλις γέννησε το παιδί της, τον Πρόδρομο Ιωάννη. Μολονότι τον απέκτησε στο βαθύ γήρας της, στο πρόσωπό της διακρίνουμε πιο έντονα τα χαρακτηριστικά της συστολής και της σεμνής σωφροσύνης, παρά τα χαρακτηριστικά της έξαλλης χαράς που ήταν φυσικό να συνέβαινε σε μια άλλη συνηθισμένη γυναίκα. Η Ελισάβετ δόξαζε τον Θεό και στον καιρό της ατεκνίας της και τώρα πού παρ' ελπίδα έγινε Μητέρα. Πίσω της διακρίνουμε ένα καταστόλιστο μαξιλάρι, για την ανάπαυση του σώματός της μετά τις ωδίνες του τοκετού καί

ακόμη πιό πίσω τήν οικία της σεμνή και επιβλητική. Η οροφή της οικίας είναι σκεπασμένη με κόκκινο ένδυμα πού συμβολίζει τό κάλυμα του νόμου. Πλάι της στέκονται οι θεραπαινίδες, που ετοιμάζουν την τράπεζα του φαγητού και της προσφέρουν από τα παρατιθέμενα εδέσματα, για την ενδυνάμωση του σώματός της.

Στο κάτω μέρος της εικόνας άλλη θεραπαινής γνέθει νήμα και με την άκρη του ποδιού της κινεί τον λίκνο, δηλαδή την κούνια του νεογέννητου Ιωάννη. Η κούνια σκεπασμένη με λευκό ύφασμα, φυλάει τον θησαυρό, δηλαδή το βρέφος που θα δώσει τέλος στη σκιά του νόμου και θα οδοποιήσει τήν ημέρα του φωτός και της χάριτος. Ο Ιωάννης είναι τυλιγμένος με τα σπάργανα όπως τα συνηθισμένα βρέφη, αλλά φορεί και φωτοστέφανο. Το πρόσωπό του λάμπει από χάρη, γιατί έχει ήδη γεμίσει από το Αγιο Πνεύμα, όπως προανήγγειλε ο Άγγελος Κυρίου. Δίπλα του, από τα δεξιά βλέπουμε τον πατέρα του τον Ζαχαρία, να κάθεται σε κάθισμα ωραίο, με ταπεινό αλλά και λαμπρό υποπόδιο και να γράφει σε πινακίδα, με τον κάλαμό του, την λέξη Ιωάννης. Είναι το όνομα που θα δοθεί στο βρέφος.

Γιατί οι συγγενείς και ολοι οι γνωστοί και γείτονες που είχαν συναθροισθεί στην οικία του Ζαχαρία, περίμεναν να δοθεί στο βρέφος - όπως ήθελε η παράδοση - το όνομα του πατέρα του δηλαδή

«Ζαχαρίας». Αλλά η Ελισάβετ έλεγε ότι θα ονομασθεί Ιωάννης. Όλοι απορημένοι ζήτησαν και τήν γνώμη του Ζαχαρία και εκείνος σαν βουβός και αλαλος που ήταν, εγραψε σε πινακίδα το όνομα Ιωάννης, προξενώντας θαυμασμό σε όλους τους παρευρισκομένους. Τότε με θαυμαστό τρόπο λύθηκε ο δεσμός της γλώσσας του και είπε την θαυμάσια ωδή, που διαβάζομε στο α΄ κεφάλαιο του κατά Λουκάν Αγίου Ευαγγελίου (Λουκ. α΄, 68-79): «Ας είναι ευλογημένος ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, γιατί ήρθε και λύτρωσε το λαό του.

Για χάρη μας έστειλε ένα δυνατό σωτήρα από τη γενιά του Δαβίδ, του δούλου του, όπως ακριβώς είχε πει αιώνες πριν με το στόμα των αγίων προφητών του.

Μ΄ αυτόν μας έσωσε από τους εχθρούς μας και από την εξουσία όλων όσοι μας μισούσαν.

Έδειξε την ευσπλαχνία του στους πατέρες μας κι επλήρωσε την άγια διαθήκη του· τήρησε τον όρκο που έδωσε στον πατέρα μας τον Αβραάμ, να μας αξιώσει, αφού γλιτώσουμε απ΄ τα χέρια των εχθρών, να τον λατρεύουμε σαν άνθρωποι που του ανήκουμε και κάνουμε το σωστό ενώπιόν τους σ΄ όλη μας τη ζωή.

Κι εσύ, παιδί μου θα ονομαστείς προφήτης του ύψιστου Θεού, γιατί θα προπορευτείς πριν από τον Κύριο για να ετοιμάσεις το δρόμο του, να



κάνεις γνωστή στο λαό του τη σωτηρία με τη συχώρεση των αμαρτιών τους.

Επειδή ο Θεός μας είναι γεμάτος ευσπλαχνία, θα κάνει ν' ανατείλει για μας ένα φως από ψηλά, για να φωτίσει αυτούς που ζουν στο σκοτάδι και κάτω από τη σκιά του θανάτου, και να οδηγήσει τα βήματά μας στο δρόμο της ειρήνης».

Όντως τα λόγια του Ζαχαρία είναι θαυμάσια και χαροποιά. Κανενός ανθρώπου η γέννηση δεν συνδυάσθηκε με τέτοια γεγονότα και μηνύματα, όπως του Ιωάννου. Γι' αυτό και είναι για όλους ο λύχνος που φωτίζει, η αυγή που μαρτυρεί τον Ήλιο Χριστό, ο τελευταίος Προφήτης που είδε με τα μάτια του τον Μεσσία και τον κήρυξε και τον βάπτισε στον Ιορδάνη ποταμό. Αυτός που προσκύνησε τον Χριστό από την μήτρα της μητέρας του Ελισάβετ, όταν την επισκέφθηκε η Θεοτόκος φέροντας στην κοιλιά της τον Δεσπότη Χριστό. «Ένδοθεν γαρ ο δούλος αινούσε τον Δεσπότην», όπως σημειώνει ο υμνωδός.

Αυτός ο Ιωάννης είδε το Άγιο Πνεύμα, εν είδει περιστεράς να κατεβαίνει προς τον Κύριο, και να επισφραγίζει την φωνή του Θεού Πατρός, που ακούστηκε εξ Ουρανού: «Ούτος εστίν ο Υιός μου ο αγαπητός εν ω ηυδόκησα Αυτού ακούετε».

«Προφήτα και Πρόδρομε της παρουσίας Χριστού, αξίως ευφημήσαι σε ουκ ευπορούμεν ημείς οι πόθω τιμώντες σε, στείρωσις γαρ τεκούσης και

πατρός αφωνία, λέλυνται τη ενδόξω και σεπτή σου γεννήσει και σάρκωσις Υιού του Θεού κόσμω κηρύττεται».

[http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/art/art\\_timia\\_exodos.htm](http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/art/art_timia_exodos.htm)

## **29-6, Οι Πρωτοκορυφαίοι (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ)**

Γράφει ένας σοφός ιεράρχης της Εκκλησίας μας ότι οι διάφορες θεωρίες και ιδεολογίες μάλλον εξελίσσονται παρά στρέφονται προς τις πηγές τους. Δεν ισχύει, όμως, αυτό για το Χριστιανισμό. Διότι εκεί, στις πηγές, στέκει Εκείνος, «χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας», ο Χριστός, η αναλλοίωτη Αλήθεια, και Τον ακολουθούν οι άγιοι Απόστολοι. Πρώτοι ανάμεσά τους οι κορυφαίοι Πέτρος και Παύλος. Σ' αυτούς τους γνήσιους μαθητές τού Χριστού, στη ζωή και στο κήρυγμά τους, ας εγκύψουμε με πνεύμα μαθητείας. Ο λόγος τους είναι σοφός, χαριτωμένος και πάντα επίκαιρος.

Καταρχήν, όλο το έργο τους είναι μιά διαρκής μαρτυρία τού Θεανθρώπου Χριστού, καθώς προβάλλει Εκείνον ως το τέλειο πρότυπο τού ανθρώπου. Τους ακούμε από τα βάθη των αιώνων να διαλαλούν: «Μιμηταί μου γίνεσθε καθώς καγώ Χριστού», (Α΄ Κορ. ια΄ 1). Ο Απόστολος των εθνών γράφει για τους χριστιανούς όλων τών εποχών: «Εί τις εν Χριστώ καινή κτίσις» και ο απόστολος Πέτρος

συμπληρώνει: «κατά τον καλέσαντα υμάς άγιον και αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε», (Α΄ Πέτρ. α΄ 15). Ο αληθινός Χριστιανός δεν είναι απλώς ένας «καλός» άνθρωπος, αλλά βιώνει με όλη του την ύπαρξη το «προσκλητήριο αγιότητας» των Αποστόλων: «... ίνα γένησθε άμεμπτοι και ακέραιοι, τέκνα Θεού αμώμητα εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης... ως φωστήρες εν κόσμω». Μα μπορεί κανείς να αγιάσει σήμερα, στην εποχή της σαρκολατρίας, της μόδας, του άγχους, της απληστίας; Ναι, λέγει ο απόστολος Πέτρος, εάν καταθέσετε τον αγώνα και τη θέλησή σας, ενθυμούμενοι κάθε στιγμή ότι «το πολίτευμα ημών εν ουρανοίς υπάρχει», τότε «τελείως ελπίζατε», ελπίζατε χωρίς τον ελάχιστο δισταγμό, πως θα λάβετε τη Χάρη του Θεού, που θα αναπληρώσει κάθε σας έλλειψη.

Άσβεστη φλόγα πίστεως και αγάπης διακατείχε τους Πρωτοκορυφαίους. Ο απόστολος Πέτρος είναι «η ασάλευτη πέτρα της πίστεως», πρότυπο για μας θάρρους, τόλμης και ομολογίας της πίστεως, κάτι που φθάνει στις μέρες μας. Η δε ζωή του αποστόλου Παύλου είναι μία διαρκώς θυσιαζόμενη αγάπη, «τοις πάσι τα πάντα». Συχνά ο απόστολος Παύλος γράφει για όλους τους συναγωνιστές του Χριστιανούς: «...την αυτήν αγάπην έχοντες, σύμψυχοι, το εν φρονούντες, αλλήλους ηγούμενοι υπερέχοντες εαυτών... μη τα

εαυτών έκαστος σκοπεείτε, αλλά τα ετέρων...» (Φιλιπ. Β΄) και ο απόστολος Πέτρος: «ομόφρονες, συμπαθείς, φιλάδελφοι, εύσπλαχνοι, μη αποδίδοντες κακόν αντί κακού...», (Α΄ Πέτρ. γ΄). Πόσο ελέγχει την εποχή μας το πνεύμα της αδελφοσύνης, της άμιλλας, της διακονίας, της ανιδιοτέλειας, πού στέλνει το μήνυμά του σαν σάλπισμα εγερτήριο στη σημερινή παγκόσμια πνευματική και ηθική κατάπτωση; Οι Απόστολοι μας καλούν να αντιδράσουμε στην αρρωστημένη φιλαυτία μας και να γίνουμε από Σαύλοι (=ζάλη, εξαιτίας του μίσους προς τους πλησίον μας) Παύλοι (=ανάπαυλα, ανάπαυση για τους αδελφούς μας).

«Δούλος Ιησού Χριστού» ήταν ο αγαπημένος τίτλος των Αποστόλων. Ταπεινοί διάκονοι και υπηρέτες τού Κυρίου και τών πιστών, ποτέ δεν επεδίωξαν τιμές, πρωτεία, εξουσίες. «Ουκ εγώ, αλλά η χάρις του Θεού η σύν εμοί» τόνιζε με έμφαση ο Παύλος εκείνον τον καιρό αλλά και σήμερα ως αντίβαρο στην αυτάρκεια και την αυθάδεια του σύγχρονου ανθρωποκεντρισμού.

Άγρυπνοι συνιστά να είμαστε ο απόστολος Πέτρος, γιατί "ο διάβολος περιπατεί ζητών τίνα καταπή", (Α΄ Πέτρ. ε΄ 8) σα να βλέπει προφητικά τα πλήθη των θυμάτων τών συγχρόνων αιρέσεων, ειδωλολατριών, μαγειών κ.λπ. Στους θλιμμένους αδελφούς δίνει κουράγιο και ελπίδα,

που πηγάζει από την Ανάσταση του Χριστού, ενώ ο απόστολος Παύλος παράλληλα απευθύνει το χαιρετισμό: «Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε, πάλιν ερώ χαίρετε» και συνεχίζει: «η ειρήνη του Θεού φρουρήσει τας καρδίας υμών» (Φιλ. δ΄). Ως αντίδοτο για τήν αγχωτική κοινωνία μας γράφει: «μηδέν μεριμνάτε» (με αγωνιώδη φροντίδα), παραδίδοντας πρώτος αυτός τη ζωή του στην πρόνοια του Θεού και λέγοντας: «το θέλημα του Κυρίου γενέσθω» (Πράξ. κα΄ 14) μπροστά στις πολλές δοκιμασίες.

Οι μεγάλοι Ποιμένες της Εκκλησίας Πέτρος και Παύλος, οι Απόστολοι, οι θεολόγοι, οι ασκητές, οι στύλοι τού χριστιανικού πολιτισμού, οι ακάματοι εργάτες του Ευαγγελίου, απευθύνουν ιδιαίτερη πρόσκληση προς όλους μας: να αφήσουμε τη νωθρότητα, τήν παθητικότητα και τήν ανοχή μας στό ρεύμα της αμαρτίας, πού μας παρασύρει, ως πρόσωπα, ως Έλληνες, ως κατοίκους της πολύπαθης γής μας, ώστε πολιτευόμενοι με ιερό ζήλο και ενθουσιασμό, «θερμοί» και όχι «χλιαροί», να μεταμορφωθούμε, να αναγεννηθούμε και μαζί τους να ομολογήσουμε: «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Εμπνευστές μας εκείνοι. Πρότυπό μας Εκείνος...

ΑΠΟ ΤΗΝ Ι. ΜΟΝΗ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ, ΠΗΛΙΟΥ

<http://www.imd.gr/html/gr/section01/media/pliophorisis/2004/0506.htm>

## **30-6. Οἱ 12 Ἀπόστολοι (ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΑΝ) (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΚΤΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ)**

### **1. Πέτρος**

Σταυρώθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Νέρωνα κατακέφαλα, (πάνω τὰ πόδια - κάτω τὸ κεφάλι), ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ζήτησε καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἄφθαρτο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, μεταξύ τῶν ἐτῶν 66 καὶ 69.

### **2. Ἀνδρέας**

Στὴν Πάτρα ἐνήργησε πολλὰ θαύματα καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπίστευαν στὸν Χριστὸ ὁ Ἀνθύπατος τῆς πόλεως Αἰγεάτης κάρφωσε τὸν Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ σὲ ἓνα Σταυρὸ ἀνάποδα κι' ἐκεῖ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του.

### **3. Ἰάκωβος τοῦ Ζεβεδαίου**

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο σ' ὀλόκληρη τὴν Ἰουδαία. Ὁ Ἡρώδης Ἀγρίππας ὅμως γιὰ τὴν πολλὴ παρρησία ποὺ εἶχε, τὸν ἐθανάτωσε μὲ μαχαίρι τὸ 44 μ.Χ. καὶ ἔτσι ἔγινε ὁ δεῦτερος μάρτυρας τῆς πίστεώς μας μετὰ τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανο (43 μ.Χ.).

**4. Ἰωάννης τοῦ Ζεβεδαίου.** τον εβαλαν σε μία τεράστια λεκάνη με βραστό λάδι στη διάρκεια ενός κύματος διωγμῶν στη Ρώμη. Ωστόσο, ἐλευθερώθηκε θαυματουργικά και ἀπέφυγε το θάνατο. Ἐπειτα καταδικάστηκε να δουλεύει σε

ορυχεία στο νησί της Πάτμου, όπου έγραψε το προφητικό βιβλίο της Αποκάλυψης του.

...Στὴν Ἔφεσο ἀναπαύθηκε ἐν εἰρήνῃ (περίπου 95 χρονῶν).

### **5. Φίλιππος**

Μαρτύρησε τρυπημένος στοὺς ἀστραγάλους καὶ καρφωμένος σ' ἓνα ξύλο στὴν Ἱεράπολη. Λόγω σεισμοῦ ποὺ ἀκολούθησε οἱ συνοδοὶ του ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

### **6. Βαρθολομαῖος**

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Ἰνδούς, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονταν Εὐδαίμονες καὶ τοὺς παρέδωσε τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Ἀπὸ τοὺς ἀπίστους ὅμως σταυρώθηκε στὴν Οὐρβανούπολη. Ἐκεῖ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του καὶ ἔλαβε τὸ στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

### **7. Θωμᾶς**

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στοὺς Πάρθους, Μήδους, Πέρσες καὶ Ἰνδούς. Ὁ Βασιλεὺς τῶν τελευταίων, ἐπειδὴ ὁ Θωμᾶς ἐβάπτισε καὶ τὸν υἱό του, τὸν φυλάκισε καὶ τελικὰ τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο: Οἱ στρατιῶτες τὸν κατατρήπησαν μὲ τὶς λόγχες τους.

### **8. Ματθαῖος τοῦ Ἀλφαίου**

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Πάρθους καὶ Μήδους στοὺς ὁποίους ἴδρυσε Ἐκκλησία, μετὰ ἀπὸ πολλὰ θαύματα ποὺ ἔκανε σ' αὐτούς. Τελικὰ θανατώθηκε ἀπὸ τοὺς ἄπιστους διὰ πυρᾶς.

## **9. Ίάκωβος τοῦ Ἀλφαίου**

Κηρύττοντας καὶ ἐλέγχοντας τοὺς ἀπαίδευτους λαοὺς κρεμάστηκε σὲ σταυρὸ καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό.

## **10. Σίμων ὁ Κανανίτης**

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στὴ Μαυριτανία καὶ γενικὰ στὴν Ἀφρική. Τελικὰ μαρτύρησε μὲ σταυρικὸ θάνατο.

## **11. Ἰούδας Θαδδαῖος ἢ Λεββαῖος**

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Μεσοποταμία καὶ ἐφώτισε τὰ εὐρισκόμενα στὴ χώρα αὐτὴ ἔθνη. Πῆγε καὶ στὴν Ἐδεσσα, ὅπου ἐθεράπευσε τὸν Τοπάρχη. Τελικὰ τὸν κρεμάσανε καὶ τὸν θανάτωσαν μὲ ἐκτοξευόμενα βέλη.

## **12. Μαθίας**

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στὴν Αἴθιοπία καὶ ἀφοῦ ὑπέμεινε πολλὰ βασανιστήρια ἀπὸ τοὺς ἀπίστους παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

*Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Λατρευτικὸ Ἐγχειρίδιο», π. Γεώργιος Κουγιουμτζόγλου  
<http://www.phys.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/tributes/leitourgika/apostles.htm>*

**Παῦλος** βασανίστηκε καὶ μετὰ ἀποκεφαλίστηκε ἀπὸ τὸν Αυτοκράτορα Νέρωνα στὴ Ρώμη τὸ 67 μ.Χ..

Τὸ μαρτυρικὸ τέλος τῶν Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτηρῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι μέγιστη ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεώς Του, διότι κανένας δὲν δίνει καὶ τὴν ζωὴ του γιὰ ἓνα ψέμα που ὁ ἴδιος κατασκεύασε,



κανένας δεν παρατάει την οικογένειά του για να γυρίζει σε διάφορά μέρη κηρύττοντας την Ανάστασι ενός Μεσσία των Εβραίων, και μάλιστα χωρίς να συνοδεύεται αυτή η ταλαιπωρία από κοσμική δόξα ή απόλαυσι ή απόκτησι χρημάτων αλλά να καταλήγη και στον θάνατο!

Οι Αποστολοι εκήρυξαν τον ζωντανό, τον αληθινό Θεό, τον Χριστό.

### **6-8. Η Μεταμόρφωση του Χριστού (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ)**

Η Μεταμόρφωση του Χριστού επάνω στο όρος Θαβώρ έγινε λίγο προ του Πάθους Του, και συγκεκριμένα σαράντα ημέρες πριν πάθει και σταυρωθεί. Άλλωστε, ο σκοπός της Μεταμορφώσεως ήταν να στηριχθούν οι Μαθητές στην πίστη ότι αυτός είναι ο Υιός του Θεού και να μη κλονισθούν για όσα θα έβλεπαν τις ημέρες εκείνες.

Επομένως, κανονικά η Μεταμόρφωση του Χριστού έπρεπε να εορτάζεται τον μήνα Μάρτιο, ανάλογα με το πότε εορτάζεται κάθε χρόνο το Πάσχα. Επειδή, όμως, ο χρόνος αυτός συμπίπτει με την περίοδο της Τεσσαρακοστής και δεν θα μπορούσε να εορτασθεί πανηγυρικά, γι' αυτό η εορτή μεταφέρθηκε την 6ην Αυγούστου. Η ημερομηνία αυτή δεν είναι τυχαία, αφού

προηγείται σαράντα ημέρες από την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου), η οποία είναι σαν την Μ. Παρασκευή.

Η λέξη μεταμόρφωση δηλώνει την αλλαγή της μορφής. Δηλαδή σε μια συγκεκριμένη στιγμή ο Χριστός αποκάλυψε αυτό που κρυπτόταν, φανέρωσε την δόξα της θεότητας, με την οποία ήταν ενωμένη η ανθρώπινη φύση από την στιγμή της συλλήψεως στην κοιλία της Θεοτόκου. Ο Χριστός με την μεγάλη Του φιλανθρωπία κάλυπτε αυτό που είχε πάντοτε, ώστε να μη «καούν» οι Μαθητές, λόγω της ακαταλληλότητός τους, επειδή δεν είχαν ακόμη προετοιμασθεί.

Ο Χριστός εκείνη την ώρα μεταμορφώθηκε, «ουκ ο ουκ ην προσλαβόμενος, ουδέ εις όπερ ουκ ην μεταβαλόμενος, αλλ' όπερ ην τοις οικείοις μαθηταις εκφαινόμενος» (αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός). Αυτό σημαίνει ότι ο Χριστός δεν προσέλαβε κάτι που δεν είχε, ούτε μεταβλήθηκε σε κάτι που δεν ήταν, αλλά φανέρωσε στους Μαθητές Του αυτό που ήταν. Ουσιαστικά όταν κάνουμε λόγο για Μεταμόρφωση εννοούμε ότι έδειξε την δόξα της θεότητός Του, που την κρατούσε αφανή στο φαινόμενο σώμα, επειδή οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να την αντικρύσουν.

...Η μεταμόρφωση ΚΑΙ των Μαθητών έγινε σε όλη τους την ψυχοσωματική ύπαρξη. Οι Μαθητές δεν είδαν το θείο φως μόνο με τον νου τους, που

είναι ο οφθαλμός της ψυχής, αλλά και με αυτές τις σωματικές αισθήσεις, οι οποίες όμως προηγουμένως δυναμώθηκαν από την άκτιστη ενέργεια του Θεού και μεταμορφώθηκαν για να τον δουν. Οι σωματικοί οφθαλμοί είναι τυφλοί ως προς το φως του Θεού, επειδή οι οφθαλμοί του ανθρώπου είναι κτιστοί και δεν μπορούν να δουν το άκτιστο Φως. Γι' αυτό και αλλοιώθηκαν από την ενέργεια του Θεού και αξιώθηκαν να δουν την δόξα του Θεού (*άγ. Γρηγόριος Παλαμάς*).

Οι Πατέρες, μιλώντας για την Μεταμόρφωση του Χριστού και την μέθεξη της θείας δόξης, κάνουν λόγο για προσωπική ανάβαση στο όρος της θεοπτίας. Συνεχής είναι η κραυγή της Εκκλησίας: "λάμπσον και ημίν τοις αμαρτωλοίς το φως σου το αϊδιον". Και σε μια σχετική ευχή κατά την πρώτη ώρα αισθανόμαστε την ανάγκη να παρακαλέσουμε τον Χριστό: "Χριστέ, το φως το αληθινόν, το φωτίζον και αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον σημειωθήτω εφ' ημάς το φως του προσώπου σου, ίνα εν αυτώ οψόμεθα φως το απρόσιτον". Χρειάζεται διαρκής άνοδος και εξέλιξη. Στην Εκκλησία ομιλούμε για εξέλιξη του ανθρώπου όχι από τον πίθηκο στον άνθρωπο, αλλά από τον άνθρωπο στον Θεό. Και αυτή η εκκλησιαστική θεωρία της εξελίξεως δίνει νόημα ζωής και

ικανοποιεί όλα τα εσωτερικά προβλήματα και τις υπαρξιακές ανησυχίες του ανθρώπου.

Η Μεταμόρφωση του Χριστού μας δείχνει τί ακριβώς είναι η ορθόδοξη θεολογία. Από την διδασκαλία της Εκκλησίας γνωρίζουμε ότι η θεολογία δεν είναι στοχασμός και εγκεφαλικές γνώσεις, αλλά μέθεξη της θεοποιού ενεργείας, θεωρία του ακτίστου Φωτός καί θέωση του ανθρώπου. Όταν κάνουμε λόγο για θεολογία εννοούμε εμπειρία και θεοπτία.

Συμπερασματικά πρέπει να πούμε ότι, η Μεταμόρφωση του Χριστού αποτελεί κεντρικό γεγονός στην ζωή του Χριστού, αλλά και βασικό σημείο στην ζωή του ανθρώπου. Γι' αυτό δεν μπορεί να αναλυθή με καλές, ηθικές σκέψεις και συναισθηματικές εξάρσεις, αλλά μέσα στα πλαίσια της ορθοδόξου θεολογίας. Άλλωστε, ζούμε μέσα στην Εκκλησία και δεν επιδιώκουμε απλώς να γίνουμε καλοί άνθρωποι, αλλά κατά Χάριν θεοί. Σε αυτό το ύψος μας καλεί η εκκλησιαστική ζωή και η ορθόδοξη θεολογία.

*Από το βιβλίο «Οι Δεσποτικές Εορτές», Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιεροθέου  
<http://www.piles.gr/modules.php?t=172&file=viewtopic&name=Forums>*

**15-8.(ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ). Η Θεοτόκος αρχή και τέλος της σωτηρίας των ανθρώπων**

Ο βίος της Παναγίας

Η Κυρία Θεοτόκος ήταν 59 ετών, όταν έμελλε να αποθάνει. Η Παναγία όταν πήγε στο Ιερόν ήταν τριών χρόνων. Στο Ιερό έμεινε δώδεκα έτη και έως να γεννήσει τον Χριστό, πέρασε άλλο ένα έτος. Έζησε και με τον Χριστό άλλα 32 έτη και μετά τη Σταύρωση και την Ανάσταση έζησε άλλα ένδεκα χρόνια. Συνολικά δηλαδή έζησε 59 έτη.

Τρεις ημέρες λοιπόν πριν από την Κοίμησή Της, φανερώθηκε σ' αυτή ο Αρχάγγελος Γαβριήλ με κλαδί φοινικιάς στο χέρι και της λέγει. Να γνωρίζεις Κυρία Θεοτόκε, ότι μετά τρεις ημέρες πρόκειται να μετατεθείς από τη γη στους ουρανούς. Γι' αυτό ευτρέπισε τον εαυτό σου, ετοίμασε τα επιτάφιά σου και ανέμενε την κοίμησή Σου, γιατί έρχεται ο Υιός Σου να παραλάβει την Αγία Σου ψυχή. Αμέσως μετά το άκουσμα αυτό, η Παναγία σηκώθηκε και ανέβηκε στο όρος των Ελαιών, εκεί όπου αναλήφθηκε ο Υιός Της για να προσευχηθεί.

Όλα τα δέντρα του βουνού εκείνου τότε κατά θαυμαστό τρόπο έπεσαν και προσκύνησαν αυτήν, τη στιγμή που σήκωσε τα χέρια Της και προσευχόμενη είπε: «Υιέ μου μονογενές και αγαπημένε, όπου καταδέχθηκες να έλθεις επί της γης, να σαρκωθείς από τα αίματά μου, εσύ παράλαβέ με και στην βασιλεία Σου, «σώνει με ο χωρισμός σου, σώνει με η στέρησίς σου Υιέ μου ωσάν ώρισες, ούτω και ποίησον όπου ειμί εγώ,

εκεί και ο διάκονος ο εμός, αυτό λέγω και εγώ, εκεί όπου είσαι εσύ Υιέ μου ηγαπημένε, εκεί με αξίωσαι να έλθω, ότι η καρδιά μου είναι θλιμμένη δια την αγάπην σου».

Αυτά τα λόγια είπε η Παναγία και κατέβηκε από το όρος και πήγε στο σπίτι Της στο χωριό Γεσθημανή. Η Παναγία είχε δυο φουστάνια, το ένα το φόρεσε για την κοίμησή της και το άλλο το χάρισε σε μία πτωχή γειτόνισσα.

### Οι Απόστολοι κηδεύουν τη Θεοτόκο

Ο Απόστολος Πέτρος και ο Ιωάννης ο Θεολόγος ήταν σε κοντινά μέρη και δεν απομακρύνονταν από την περιοχή, όσο ζούσε η Κυρία Θεοτόκος. Ο Απόστολος Πέτρος είχε πολλή πίστη στην Θεοτόκο, ενώ ο Ιωάννης ήταν υιοθετημένος γιος της. Δεν πήγαιναν λοιπόν πολύ μακριά, για να υπηρετούν την Παναγία.

Την τρίτη ημέρα, μετά το μήνυμα του Αρχαγγέλου Γαβριήλ, εκεί που δίδασκαν, τους άρπαξε κάποιος σύννεφο και τους μετέφερε στη Γεσθημανή στο σπίτι της Παναγίας. Κατά παρόμοιο τρόπο μεταφέρθηκαν και οι άλλοι Απόστολοι. Στη Γεσθημανή μεταφέρθηκαν ο Άγιος Διονύσιος Αρεοπαγίτης και ο διδάσκαλός του Άγιος Ιερόθεος.

Μόλις τους είδε η Παναγία χάρηκε και τους είπε: «Παιδιά μου καθίστε να σας αποχαιρετίσω, γιατί σήμερα μεταβαίνω στον αγαπημένο μου Υιό. Γιατί

ο Άγγελος Γαβριήλ, όπου μου ανήγγειλε τη σύλληψη του Υιού μου, ήλθε πάλι και μου έδωσε αυτό το κλαδί της φοινικιάς και μου είπε πως μετά τρεις ημέρες θα μεταβώ στα ουράνια, γι' αυτό ευχαριστώ τον Υιό μου και Θεό, επειδή σας μάζεψε όλους, προκειμένου να σας δω».

Οι Απόστολοι άρχισαν να κλαίνε. Τότε δακρυσμένος ο Ιωάννης λέγει. «Κυρία Θεοτόκε και μητέρα μου, όταν ο αγαπημένος Υιός σου ήταν μαζί μας τον είχαμε για παρηγοριά. Όταν ανελήφθη στους ουρανούς άφησε ως παρηγοριά εσένα.

Τώρα που μας αφήνεις και εσύ ποιόν θα έχουμε παρηγοριά; Ποιός θα μας διδάσκει και θα μας καθοδηγεί;

Τότε η Παναγία κλαίγοντας λέγει: Μη κλαίτε παιδιά μου και με κάνετε και εμένα να λυπούμαι. Μην λυπάσθε για το θάνατό μου. Γιατί μπορεί να μετατεθώ από τη γη, φίλοι του Υιού μου, αλλά δεν πρόκειται να χωρισθώ τόσο από εσάς, όσο και από όλους αυτούς που με επικαλούνται. «αμή εγώ θέλω να είμαι πρέσβυς και μεσίτρια στον αγαπημένο μου Υιό για όλο το χριστιανικό γένος. Μη κλαίτε αλλά κοιτάξτε να με ενταφιάσετε.

...Αυτά είπε και άλλα πολλά η Παναγία προς τους Αποστόλους και ευθύς έκλεισε τους αγίους της οφθαλμούς και φώναξε δυνατά: «Υιέ μου εις χείρας σου παρατίθημι το πνεύμα μου». Και

κοιμήθηκε Καί την μεν αγία της ψυχή δέχθηκε ο Υιός της στα χέρια του. Το δε άγιο και θεοδόχο σώμα της το πήραν στους ώμους τους οι μαθητές για να το ενταφιάσουν. Από τη μία μεριά το κρατούσε ο Ιωάννης ο Θεολόγος, από την άλλη ο Πέτρος, από τη τρίτη μεριά ο Ιάκωβος ο αδελφός του Ιωάννη και από την άλλη ο Παύλος. Οι υπόλοιποι Απόστολοι ακολουθούσαν ψάλλοντες και υμνούντες.

Τότε κάποιοι φθονεροί Ιουδαίοι ακούγοντας τους αγγελικούς ύμνους των Αποστόλων επιχείρησαν να πάνε να γκρεμίσουν το κρεβάτι της Παναγίας με το άγιο σώμα της. Όσοι κινήθηκαν εναντίον του σκηνώματος και των Αποστόλων τυφλώθηκαν! Στον πιο τολμηρό εξ αυτών, που πήγε να πιάσει το κρεβάτι, παρενέβη Άγγελος Κυρίου και αοράτως έκοψε τα χέρια του. Κατόπιν αυτών οι Ιουδαίοι βλέποντας το θαύμα μετανόησαν και ικέτευαν τους Αποστόλους να τους γιατρέψουν. Οι Απόστολοι διαπίστωσαν ότι μετανόησαν και πήραν το κλαδί της φοινικιάς και άγγιξαν το πρόσωπο των τυφλωμένων και τα αποκομμένα χέρια του άλλου και με τη βοήθεια της Παναγιάς όλοι γιατρεύτηκαν.

### Η μετάσταση της Θεοτόκου

Τρεις ημέρες και νύκτες παρέμειναν οι Απόστολοι δίπλα στον τάφο της Παναγίας. Έλειπε μόνο ο Απόστολος Θωμάς, όπως και στην Ανάσταση του



Κυρίου. Την τρίτη ημέρα σύννεφο τον αρπάζει και αυτόν και τον πήγε στον τάφο της Παναγίας...Παρακαλούσε δε τους μαθητές να ανοίξουν τον τάφο, για να ασπασθεί και να αποχαιρετίσει την Παναγία. Όταν οι Απόστολοι άνοιξαν τον τάφο, διαπίστωσαν πως το σώμα απουσίαζε, μετετέθη στους ουραμούς. Μετά λίγες ημέρες η Παναγία φανερώθηκε ολόσωμη στους Αποστόλους σε μία σύναξη που είχαν.

Αυτή τη γιορτή πανηγυρίζουμε εμείς οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Και πρέπει να τη γιορτάζουμε με δοξολογίες και ευχαριστίες και με καθαρά την καρδιά μας, και όχι να τη γιορτάζουμε με πολυφαγίες, χορούς και μεθύσια, πράγματα που αρέσουν στους δαίμονες.

Παναγία Θεοτόκε πρέσβευε υπέρ ημών των αμαρτωλών.

*(Θεοπούλα Παναγιώτου) Αποσπάσματα από το βιβλίο "Ο θησαυρός του Δαμασκηνού"*  
<http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=399>

## **29-8. (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ) «Το έμπυχον της Χάριτος όργανον»**

«Ο γαρ Ηρώδης εφοβείτο τον Ιωάννην, ειδώς αυτόν άνδρα δίκαιον και άγιον».

Στο Ευαγγέλιο είδαμε το μεγάλο έγκλημα της αποκεφαλίσεως του Ιωάννου του προδρόμου «της των οσίων και δικαίων κορυφαίας

ακρότητος». Το δε φοβερό είναι ότι ο Ηρώδης, ο διαπράξας αυτό το έγκλημα, «εφοβείτο τον Ιωάννην, ειδώς αυτόν άνδρα δίκαιον και άγιον».

### **Χάρη και έλεγχος**

Είναι γνωστά τα περιστατικά που οδήγησαν τον Προφήτην στο μαρτυρικό τέλος. Ο Πρόδρομος ήλεγξε δριμύτατα την παρανομία του Ηρώδη λέγοντας «ουκ έξεστί σοι έχειν την γυναίκα του αδελφού σου» και αυτό δημιούργησε το μίσος της Ηρωδιάδος με αποτέλεσμα τον θάνατο του Προφήτου.

Αυτήν την ενέργεια του Βαπτιστού χρησιμοποιούν πολλοί για να δικαιολογήσουν τις δικές τους ελεγκτικές ενέργειες. Όσοι σήμερα έχουν σκοπό της ζωής τους να ελέγχουν διαρκώς τα κακώς κείμενα στην κοινωνία και την Εκκλησία, καθώς επίσης και υψηλά ισταμένους ανθρώπους, φέρνουν σαν παράδειγμα την περίπτωση του Ιωάννου αγνοώντας ίσως ότι αυτή η περίπτωση είναι εναντίον της νοοτροπίας τους. Και να γιατί.

Ο Τίμιος Πρόδρομος ήταν γεμάτος από Άγιον Πνεύμα. Έλαβε το Άγιον Πνεύμα, ενώ ήταν ακόμη εξ μηνών έμβρυον στην κοιλία της μητέρας του Ελισάβετ. Ο αρχάγγελος Γαβριήλ είπε στον πατέρα του Ζαχαρία: «και Πνεύμα Αγίου πλησθήσεται έτι εκ κοιλίας μητρός αυτού» (Λουκά α' 15). Και πράγματι. Όταν η Παναγία μετά τον

Ευαγγελισμό της, επισκέφθηκε την Ελισάβετ που περνούσε τον έκτο μήνα της κυήσεώς της, «εσκίρτησε το βρέφος εν τη κοιλία αυτής (ο Τίμιος Πρόδρομος) και επλήσθη Πνεύματος Αγίου η Ελισάβετ και ανεφώνησε...» (Λουκά α' 41).

Καθώς βλέπουμε ο Τίμιος Πρόδρομος από την μήτρα της μητέρας του εδέχθη «την τελειότητα του μέλλοντος αιώνας» και αναγνωρίζει εν Αγίω Πνεύματι τον Χριστό. ...όλη η ζωή του Προδρόμου υπήρξε θαυμαστή. «Υπέρ πάντας θαύμα θαυμάτων εστίν». Επιγραμματικά να ενθυμηθούμε ότι από μικρή ηλικία ζούσε στην έρημο, ότι αξιώθηκε της μεγάλης τιμής να βαπτίσει τον Κύριο, ότι επαινέθηκε από τον Χριστό και ότι έδωσε τους μαθητάς του στον Κύριο. Έτσι προετοίμασε το έδαφος, ετοίμασε τον δρόμο για το ευαγγελικό κήρυγμα.

Μπορεί ο Τίμιος Πρόδρομος να αποτελέσει υπόδειγμα για εκείνους που δεν έχουν λάβει αισθητά το Πανάγιον Πνεύμα, που δεν είναι «χαριτωμένοι», αλλά τις περισσότερες φορές ελέγχουν από δική τους εσωτερική ανασφάλεια και ψυχική ασθένεια; Μπορεί δηλ. ο καθένας, όντας άγευστος της πνευματικής ζωής και μη έχοντας πνευματική εμπειρία να ασχολήται με τον έλεγχο προσώπων και πραγμάτων; Αυτό το έργο το κάνει η Εκκλησία δια των αγίων της, όταν

χρηασθεί, και τότε ο έλεγχος ωφελεί και θεραπεύει, ειρηνεύει.

### **Χάρη και ηλικία**

Συνήθως ενθουμούμενοι την μεγάλη αυτή προφητική μορφή ο νους μας πηγαίνει σε ένα γέροντα Προφήτη και αγνοούμε ότι ο Πρόδρομος μαρτύρησε γύρω στα 30 του χρόνια. Επίσης, όπως είδαμε προηγουμένως, έλαβε το Άγιο Πνεύμα από την κοιλιά της μητέρας του, πριν έλθει στον κόσμο.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε την αξία της γενικής και πνευματικής πείρας για την χριστιανική ζωή, εντούτοις ξέρουμε καλά ότι η πνευματική ζωή είναι έλευση του Παρακλήτου στην καρδιά του ανθρώπου. Και το Πανάγιο Πνεύμα «όπου θέλει πνει». Έτσι είναι δυνατόν ένα μικρό παιδί να έχει μεγάλη Χάρη και να θεολογεί από την ενέργεια του Παναγίου Πνεύματος, ενώ ένας μεγάλης ηλικίας Χριστιανός να αγνοεί όλη αυτή την πορεία της θείας Χάριτος. Επομένως δεν είναι απαραίτητη η σύνδεση της Χάριτος με την ηλικία. Υπάρχουν άνθρωποι που από την αρχή της πνευματικής τους ζωής αξιώθηκαν μεγάλων χαρισμάτων του Παναγίου πνεύματος, που άλλοι δεν αξιώθηκαν ποτέ ή αξιώθηκαν στο τέλος της ζωής τους. Έτσι εξηγείται ότι μέσα στην λατρεία και κατά την διάρκεια των μυστηρίων είναι δυνατόν τα παιδιά να καταλάβουν πολλά

πράγματα που αδυνατούν να κατανοήσουν οι μεγαλύτεροι στην ηλικία.

## **Χάρη και θάνατος**

Η αποκεφάλιση του Τιμίου Προδρόμου, δηλ. η βίαιη έξοδός του από την ζωή αυτή ήταν η πιο φυσική κατάσταση. Πως εξηγείται αυτό; Κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά ο Πρόδρομος «δεν έπρεπε να υποστεί τον φυσικό θάνατο, διότι αυτός είναι η καταδίκη της παραβάσεως του Αδάμ, της οποίας δεν ήταν οφειλέτης ο υπηρέτης της εντολής, ο υπήκοος στον Θεό από την μήτρα της μητρός του. ...

όταν ο άνθρωπος λαμβάνει την θεία Χάρη τότε όλα αλλάζουν. Τα πιο παράξενα γίνονται τα πιο φυσικά. Ο έλεγχος γίνεται θεραπεία και ευλογία. Η μικρή ηλικία γίνεται άμβωνας ουράνιας διδασκαλίας. Το μαρτύριο και ο θάνατος γίνονται ύμνος και δόξα.

Ας έχουμε τις ευχές του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου.

*«Όσοι Πιστοί», Εκδόσεις Ι.Μ. Γενεθλίου της Θεοτόκου (Λιβαδειά)  
<http://clubs.pathfinder.gr/Arxontariki/581085?file=35&folder=74432>*

**<https://www.youtube.com/user/KER>**  
**MENI**